

Dorothea og Gomez Arias.

Romantisk Tragedie

i fem Acter,

bearbejdet efter „La Niña de Gomez Arias”

af

Calderon de la Barca.

Kjøbenhavn.

Boghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt hos Bianco Luno.

1840.

Dorset and County of Devon

St. Andrew's Church

18th July

of the Parish of St. Andrew's

of

Colyton in the County of Devon

St. Andrew's Church

of the Parish of St. Andrew's

of the County of Devon

18th July

Forerindring.

Den gunstige Modtagelse, som den danske Bearbejdelse af Calderons Drama „Livet en Drøm“ har fundet paa vor Skueplads, vakte Tanken om at gjøre et nyt Forsøg med en anden dramatisk Digtning af samme Forfatter. Med det Haab, at ogsaa dette vil finde Yndest og Overbærelse, er det mig en kjær Pligt, at bringe Hr. Justitsraad og Theaterdirecteur Molbech min Tak, baade fordi det var ham, der først gjorde mig bekiendt med de Calderonske Skuespil, som ogsaa før de Raad og den Beileddning, han har meddeelt mig ved et Arbeide, som jeg uden hans Hielp og Opmuntring aldrig vilde have været i Stand til at udføre, eller havt Mod til at begynde paa. Han foreslog mig atter, strax efter at jeg havde tilendebragt Bearbejdelsen af „La vida es sueño“, at prøve et nyt Forsøg; og Hr. Professor Heiberg ledede mit Valg paa et, fra det første meget forskielligt, men ikke mindre interessant Drama. „La niña de Gomez Arias“ er ikke, som „Livet en Drøm“, bygget paa den dramatiske

Udvikling af en philosophisk Idee; det er et, paa den spanske Comedies eiendommelige Maade, med Intrigue og Forvikling giennembævet romantisk-eventyrligt Sujet, som uden Tvivl skylder en gammel Folkevise eller Romance fra Ferdinands og Isabellas Tidsalder sin Oprindelse; det bærer umiskjendelige Præg af at tilhøre Calderons vidunderlige Fædreland, hvor Phantasiens Billeder kappes med Naturen i overraskende Skønheder og usædvanlige Nædsfelses-scener. Digterens glødende Aand udtaler sig i de mest modstridende og heftige Liden-skaber, medens den eventyrlige Handling, uden Hensyn eller Tvang, bevæger sig i hiin krigeriske Tid, der gav de spanske Digtere saa rigeligt Stof — den Tid, da Spanierne kæmpede den sidste afgjørende Kamp med Araberne, og omsider i Granada styrtede det sidste Bolværk for de tappre og romantiske Maurers Herredømme. Calderon har her opfattet det Tragiske og Hørende i en Begivenhed, hvorved et ædelt qvindeligt Væsens grændseløse Hengivenhed og fyrige Liden-skab misbruges af en modig og tapper, men moralsk fordærvet ung Krigers raas og nedrige Egoisme. Den skærende Contrast minder om den ogsaa fra Spanien stammende Don Juan; men i det Calderonske Drama ere Forholdene holdte i en høiere og mere tragisk Stil; de Træk, der kunne forekomme os for stærke, finde deres Retfærdiggjørelse, deels i det Sujet, Digteren har valgt, deels i det spanske Dramas eiendommelige Natur.

Ligesom Originalens Versemaal overalt, saa noie, som det har været muligt, uden at bringe Dvang og Stivhed ind i Sproget, er fulgt i den danske Bearbejdelse: saaledes har det været mit Formaal, saa tro som muligt, at opfatte Gienskinnet af den spanske Mand i den danske Afspæiling; og de Tilfætninger og Forandringer, der ansaaes nødvendige, maa kun betragtes som en noiere Udvikling af de Charakterer og Situationer, som Calderon har givet saa gode Motiver til; endskiøndt han paa adskillige Steder synes blot at have skizzeret dem for sine Landsmænd, der maaskee fordrede mere for Phantasie og Følelse, end for Tanke og Reflexion. At aflægge et Regnskab for disse Tilfætninger, anseer jeg for Pligt imod det Publicum, der vil skienke det danske Arbejde sin Dymærksomhed.

I første Act er den væsentligste Forandring i Slutningen, hvor Originalen blot lader Tilskueren ane Doroteas Flugt med Gomez Arias; i Bearbejdelsen derimod hører man den blive aftalt; Doroteas Uerfarenhed og Frygt for Diebliffets overhængende Fare træder mere frem; hun betroer sig med Tillid til Gomez Arias, for at han skal føre hende til et Kloster, hvor hendes Droskab er sikket, indtil en gunstig Skiebne vil forene dem. Verden er hende fremmed, og hun har i sin Ustydighed intet Begreb om det vovelige Skridt, som Ricerlighed forleder hende til.

Originalens anden og tredie Act ere her deelte saaledes, at hver af dem ere blevne til to Acter. I Slutningen af Bearbejdelsens anden Act er en Kamp mellem Spanierne og Maurerne udeladt, da det synes naturligere, at Cañeri flygter før den overlegne Fiendes Ankomst. Doroteas fort derpaa følgende Slutningsmonolog er noget udvidet.

I Begyndelsen af tredie Act, hvor Don Juan kommer til Granada, udtaler han stærkere sin Kierlighed til Dorotea, end i Originalen, og han vil blot ægte Beatriz af Fortvivlelse; i Actens Slutning har jeg ladet ham træde ind i den almindelige Forvirring; og hans Komme forsinker endnu mere Don Luis i at forfølge de Flygtende. Baade her og i sidste Act har jeg troet, at Don Juans Følelse maatte yttre sig noget stærkere, for at gjøre hans Rolle mindre uinteressant. — I Begyndelsen af fjerde (Originalens tredie Act) lader Calderon de Flygtende træde ind, og Gomez Arias udbryder strax: „Aborrecida muger!” (affskyelige Qvinde) o. s. v. Jeg antager derimod, at det Dieblif, hvori han opdager sin Feiltagelse, var særdeles egnet til dramatisk Fremstilling. Illusionen bliver stærkere, naar Tilskuerne selv ere Dievidner til denne Gienkiendelse, see Dorotea slaae sit Slør tilbage, og høre Bemærkninger om den hurtige Flugt m. m. — I Doroteas Replik (3die Scene), der uagtet sin Længde i Bearbejdelsen dog er forkortet, forekommer

et Vers, som Calderon uden al Tvivl har optaget af en gammel Romance.

„Señor Gomez Arias,
Duélete de mi,
No me dejes presa
En Benamegi.”

Disse Linier, som jeg i det Danske har søgt at overføre i deres hele Simpelt, synes at være laante af det Folkesagn, der uden Tvivl ligger til Grund for dette Drama. De gientages siden med en ubetydelig Forandring af Bines, og i femte Act af den mauriske Sanger, hvor Dorotea udbryder: „Ya anda en canciones mi historia!” — Denne Sang afbrydes hos Calderon af Hærens Ankomst. Maurerne ile til Baaben, og Dorotea beslutter at hjælpe sine Landsmænd til Benamegis Erobring. „Feliz me haze Marte, pues Venus infeliz me hizo!” udraaber hun, og aabner Indgangen for de Christne. Der foregaaer Strid udenfor og paa Scenen, og efter en Kamp, som kun varer meget kort, er Benamegi indtaget. Dronningen træder bevæbnet ind med sit krigeriske Følge, og de Skyldige føres nu frem til hendes Dom. Calderon lader saaledes Doroteas Ulykke bidrage til de Spanskes Seier; men jeg antager, at ved denne Leilighed føle vi mere Interesse for Dorotea selv, end for Maurernes Undertvingelse. Dorotea er interessant nok ved sin qvindelige Elfsværdighed, hun vinder intet ved at vise Helte-

mod. Den ædle Stolthed, hun udtaler imod Gomez Arias, er en Kraftyttring, som godt kan forenes med den Qvindelighed, der heelt igiennem betegner hendes Charakter, og en krigerisk Begeistring synes ganske at være dem fremmed. I Bearbejdelsen er derfor, efter Spaniernes Ankomst til Benamegi, Kampscenen udeluftet, og Handlingen forflyttet til en Hytte paa Bierget, hvor Modet mellem Gomez Arias og Beatriz finder Sted. Efterat hun har forladt ham og han seer sine Forventninger skuffede, ytrer han i Originalen endnu Trods og Tillid til sit ubøielige Mod. I Bearbejdelsen har jeg ladet hans Sambittighed vaagne, og blive stærkere og stærkere da han gribes af Dronningens Udsendte. Den Scene, hvori dette skeer, er ligeledes tilføjet; derimod er der adskillige Udeladelser, hvor Don Luis underretter Dronningen om de Begivenheder, der have fundet Sted, hvilket kan antages at være skeet, før hun træder ind paa Scenen.

Da Cañeri i Originalen føres frem for Dronningen, dømmer hun ham tildøde i en Replik paa sex Linier; han giver et lige saa kort og trodsigt Svar, og dræber sig selv. Calderons Skildring af denne Maurers Charakter synes at opfordre til en nyere Udvikling. I det danske Stykke dræber han sig ikke af Trods, men som en Helt, der ikke vil overleve sin egen og sine Landsmænds Frihed. Det Paafølgende i Stykkets Slutning er ligeledes ganske omarbejdet, og det Meste tilføjet. I Originalen føres

Gomez Arias frem for Dronningen idet han siger: „Yo he sido el que fieramente loco cometi tantos delitos.” Dronningen befaler ham derpaa at ægte Dorotea. Hun er strax villig til at give ham sin Haand, og man maa antage, at de blive viiede. Derpaa dømmer Dronningen ham til at halsbugges. Alt dette er meget kortfattet og sammentrængt. Dronningen siger:

„A ese hombre el punto mismo
Un verdugo corte el cuello,
Y su cabeza en el sitio,
Que á su esposa vendio, quede
En una escarpia.

Gomez Arias.

Rendido

A tus pies

Reina.

Ea llevadle!

Gines.

Deso yo seré ministro. —
Juro á Dios, que habeis de ir

„Paa denne Mand i Diebliffet
En Bøddel overskære Halsen;
Og hans Hoved, paa det Sted
Hvor sin Viv han folgte, blive
Hængt paa Muren.

Gomez Arias.

Rastet ned

For din Fod

Dronningen.

Gaa, før ham bort!

Gines.

Dette jeg udføre vil. —
Og, ved Gud, jeg sværger, I

Á ahoréar, pues habeis sido
 Judas de amor, que beseis
 Y vendeis.

Gomez Arias.

Cielos divinos
 Pague mi culpa, mi pena!

Dorotea.

Gran señora, si yo ha sido
 La parte, yo le perdono;
 Perdónale, te suplico.

Reina.

En cualquier delito el Rey
 Es todo; si parte has sido
 Tu, y le perdones, yo no;
 Porque no quede á los siglos
 La puerta abierta al pardon
 De semejantes delitos.”

Hænges skal, da J har været
 Rierlighedens Judas, som
 Kysfede og folgte.

Gomez Arias.

Himmel,

Lad min Dval min Brøde sone!

Dorotea.

Store Dronning, har jeg været
 Grund dertil, jeg ham tilgiver;
 Tilgiv du ham, hør min Bøn!

Dronningen.

J enhver Misgierning, Kongen
 Staaer for Alt; om du har lidt
 Og tilgiver ham — jeg ikke.
 Thi, ei giennem Sællers Løb
 Raadens Dør forbliver aaben
 For Ugierninger lig denne.”

Don Diego og Don Felix yttre derefter et Par Ord om deres Fremtids Forhaabninger, og en kort Replik af Gines slutter Stykket.

Jeg maa henstille til Læsernes og Tilskuernes Smag at domme om, hvorvidt Bearbejdelsens Tilfætninger og Forandringer her ville findes hensigtsmæssige. I Stedet for at Dronningen er den, der med ugvindelig Haardhed affiger Dommen, træder Kongen frem som den urokkelige Retfærdighed, og dommer Forbryderen til den velfortiente Straf. Forsoningen, som Diebliffet for er tilveiebragt mellem ham og Dorotea, hendes Haab, hans Anger, deres lykkelige Udsigter i Fremtiden blive med eet tilintetgjorte. Dette synes at ligge i en tragisk Nødvendighed, som Stykkets hele Handling og Udvikling medfører; Gomez Arias's Brode kan ikke udfones eller udlettes paa anden Maade, end med hans Blod, og Giengieldelsens Tordenslag frembringer pludseligt og ugienkaldeligt Stykkets tragiske Udgang, som virkelig slutter Handlingen; i Stedet for at enhver anden Slutning uden Tvivl maa efterlade mere eller mindre af dette uafgjorte, der undertiden svækker Indtrykket af et Skuespil.

I det jeg ender disse Linier, maa jeg ligeledes offentlig bringe Hr. Professor Heiberg min Tak, ikke allene, fordi det er hans Forslag, som har ledet mig til at bringe „La niña de Gomez Arias” paa dansk Grund; men ogsaa for de Bink og den Anviisning til adskillige

Forandringer i Stykket, særdeles dem i dets Slutning, hvilke han med megen Beredvillighed har meddeelt mig. Jeg maa endnu tilføie, at Tanken paa den udmærkede Konstnerinde, der vilde fremstille Dorotea — og som er i Stand til at giengive Calderons elskelige Skabning med al den Ynde og Varme, hvormed den store Digters luende Phantasie har malet hende — har idelig foresvævet mig under et Foretagende, som jeg ikke uden særdeles Dymuntringer vilde have bovet mig til.

Kjøbenhavn, den 1ste Marts 1840.

S. Beyer.

Dorothea og Gomez Arias.

Personerne.

Don Fernando den Femte, med Tilnavn den catholske, Konge af Arragonien.

Doña Isabel, Dronning af Castilien, hans Gemalinde.

Don Diego, General i Kongens og Dronningens forenede Hær.

Doña Beatriz, hans Datter.

Don Luis, en gammel Adelsmand.

Doña Dorotea, hans Datter.

Don Gomez Arias, Officeer.

Don Felix }
Don Juan } unge Adelsmænd.

Cañeri, en Ethioper, Maurernes Høvding.

Gines, Tiener hos Gomez Arias.

Fabio, Tiener hos Don Felix.

Celia, Kammerpige hos Beatriz.

Juana, — — — hos Dorotea.

En maurisk Sanger.

Første og

Anden Maurer.

En maurisk Krieger.

En spansk Soldat.

En anden spansk Soldat

Damer, Hofmænd, Officerer, en Munk; spanske og mauriske Krigere, nogle mauriske Fruentimre; Tienere.

Handlingen foregaaer i første Act i Granada, og fra fjerde Scene af i Guadir; i tredje Act ligeledes i Granada; i anden, fjerde og femte Act i Bieregnen Sierra Nevada, imellem Kongerigerne Andalusien og Granada; og her tilsidst, i femte Act, i en Egn ved Maurernes Fæstning Benamegi.

Forste Act.

Granada.

En Forgaard med en Gitterport i Baggrunden; ved den ene Side Don Diegos Huus.

Forste Scene.

Don Felix, med Armen i et Klæde, og Fabio træde ind af Gitterporten.

Fabio.

Hvorhen gaaer Du?

D. Felix.

Af min Stierne

Kun til nye Dvaler ledet,

Hen til Beatriz jeg gaaer.

Fabio.

Herre! kan Dig intet sjerne

Fra den Rieerlighed? — Helbredet

Er Du neppe af det Saar,

Som Du fik i Kamp for hende,

Dg vil strax tilbagevende,

Stiondi kun daarlig Tak Du faaer.

D. Felix.

Du Dit Spørgsmaal selv besvarer,
 Naar Du nævner Kiærlighed.
 Troer Du, den kan finde Sted
 Uden Kummer, Dval og Farer?
 — See, om hun ved Bindvet staaer!
 Kun et Blik af hende atter
 Alt hvad jeg har lidt erstatter;
 Derved kun jeg Lindring faaer.

Fabio.

Herre! Nei, hun er der ei.
 Dog, hist troer jeg hun sig nærmer
 Ude fra — see, denne Bei!

D. Felix.

Kiærlighed! hvis Du beffiermer
 Den, hvis Hierte bittert led,
 Skient da mig Retfærdighed.
 Lad kun Faren sig forøge,
 True mig paa ny med Død,
 Blot i Kampen kan jeg søge
 Glemsel for min Dval og Nød.

Anden Scene.

De Forrige. **Beatriz** og **Celia**, begge i Raaber, komme fra Baggrunden, fulgte af en **Tiener**, som gaaer ind i Huset.

D. Felix.

Froken! Haab og Frygt mig leder
 Hid for Eders Blik — tilgiv —

Mit, fra Døden frelste Liv
Her paa ny jeg hyder Eder.

Beatriz.

Hvad, Don Felix! — I er her?
Jeg maa tilstaae, meget dristig
Er i Sandhed Eders Færd.
I, som nylig suild og listig,
Spottende mit Rygtes Værd,
Af en skindsyg Iver daaret;
I min Bolig sneg Jer ind,
Dreven af et harmfuldt Sind
Mod den Mand mit Hierte kaared —
Ingen Skam I føler meer?
Eders Fied I hid tør føre,
Hvor min Brede kan Jer høre,
Hvor mit strenge Blik Jer seer?

D. Felix.

Jeg har ventet, hvad der skeer;
Jeg paa Alt var forberedet.
Pligt mod Eder har mig ledet;
Hren fordrer nu mit Svar.
En Forklaring vil jeg bringe,
Om hvad længe taus jeg var;
Dhi, den Kundskab som I har
Om det Sleete, er kun ringe.

Beatriz.

Meer end nok deraf jeg kiender;
Eders Færd jeg grant forstod.
I til Snildhed Eder vender,

Hvor det mangler Jer paa Mod,
 Og ved List I Sagen ender.
 I forstilte Jer som død,
 For om Eders Liv at værne;
 Eders feige Dødsfuld lod,
 For min Elskede at fierne,
 Da en bedre Gunst han nød.
 Fra Granada er han flygtet,
 Bigende for Lovens Bud,
 Heit hans Mod var priist af Rygtet,
 Derfor I hans Nærhed frygted —
 Snildt I førte Planen ud.

D. Felix.

Gomez Arias I berømmer!
 Slet I kun hans Hu forstod.
 Mig I feig og frygtfom dømmes;
 Men jeg vise skal mit Mod
 Med min sidste Draabe Blod.
 Efter ham jeg flux vil ile,
 Hvor han skiules end paa Jord;
 Ei min Fod jeg under Hvile,
 For jeg fundet har hans Spor.
 En forblindet Dvundes Ord
 Skal ei meer min Vre frænke!
 Naar Dit Blik mig atter seer,
 Ei Din Læbes Avind meer
 Skal mig Navn af Ridding skienke!

(Han iler ud, fulgt af Fabio.)

Celia.

Af! J talte altfor frit!
Trofen! J har ilde handlet.

Beatriz.

Kan til ham jeg tale blidt?
Knap min Brede sig forvandlede
Til et harmfuldt Ord.

Celia.

Hvor tidt.

Kan et Ord, man flygtigt stammer,
Vilde stor Fortred og Jammer.

Beatriz.

Giem Din Klogskab, spar Din Biden,
Engst mig ikke, Celia!

Sorger nok mig bringer Tiden,
Hver en Dag, hver Time siden
Gomez Arias drog herfra.

Riærlighed til ham mig lænker
Uforandret, fiern og nær.

Han maaskee mig troles tænker,
Dg en grusom Tvivl mig frænker,
Om endnu han har mig fikær.

Uvis om, hvad jeg tør haabe,
Alting her jeg frygte kan. —

Celia! kom tag min Kaabe;

Jeg er hed af Smertens Brand.

(Celia tager hendes Kaabe.)

Tredie Scene.

Beatriz, Celia: Don Diego kommer fra høire Side.

D. Diego.

Beatriz! jeg vil paa Stand

Tale med Dig ene. (Til Celia) Gaa!

(Celia gaar).

Som Du veed, mit tiære Barn!

Isabel og Don Fernando,

Bort catholffe Fyrstepar,

Ovrvandt de tappre Maurer,

Drev dem bort fra denne Stad,

Dg befried hele Spanien

Fra det africanffe Nag.

Beatriz.

Ja, min Fader! Hvilken Fryd,

Da vort herlige Granada,

Blev igien de Christnes Hiem.

D. Diego.

Dg en naadig Pagt blev sluttet

Med den slague Maurerhær.

Hvo sig bandt ved Hyldingseden,

Dg blev lydig som Basal,

Fred og Fristed fandt i Landet.

Dog, saa mangan vild Barbar

Mod den kongelige Raade

Biser Haan og Oprørsaad.

Skiult er i Sierra Nevada

En forboven Røverflok;

Der, i Ly af Fjeldets Mure
 Does Rov og Bold og Mord;
 Cañeri, den vilde Høvding
 Fylde Bierg og Dal med Skræk.

Beatriz.

Tidt om Cañeri jeg horte,
 Denne vilde Africaner,
 Mørk af Farve og i Sind.

D. Diego.

I Benamegi befæstet,
 Trodser han de Christnes Sværd.
 Dog, naar Vaarens første Straaler
 Dækker Eng og Skov med Grønt,
 Isabel, vor høie Dronning,
 Iler flux med Hielp hertil.
 Mig hun udnævnt har til Hærens
 Øverste Befalingsmand.

Beatriz.

Dig, min Fader?

D. Diego.

Ja, saa er det.

Hædret ved min Dronnings Gunst,
 Kun een Sorg mit Hierte tynger.
 For Din Fremtid mangen Stund
 Kummer ængsted mig, min Datter!
 For jeg hen til Kampen gaaer,
 Jeg Dig skienker en Beskytter.
 Til en værdig Egtefælle
 Øvergiver jeg Din Haand.

Beatriz.

Jeg skal giftes?

D. Diego.

Ja, min Datter!

Don Juan Iniguez de Haro,
 Af en gammel, ædel Slægt,
 Og med Gudsfer rigt begavet,
 Af hans Frænder og af mig
 Valgtes til din Egtefælle.

Beatriz.

O, min kiære Fader! hør mig,
 Dette kan umuligt skee!

D. Diego.

Ingen Daarskab! det er afgjort.
 Tænk Du, at jeg har Tid
 Til at høre Dine Klager,
 Nu, da Hæren venter mig?
 Om en Time skal jeg skrive
 Til Guadix — Du Valget har:
 Enten Don Juan Du ægter,
 Eller flux i Kloster gaaer.

(han gaaer.)

Beatriz (allene).

Ny Ulykke her oprinder!
 Af! hvor vender jeg mig hen?
 Overalt jeg Dvaler finder;
 Ene staaer jeg, uden Ben.
 Gomez Arias brat forsvinder,
 Ei fra ham et Ord jeg faaer;

En Medbeiler grumt ham truer,
 Og med Hævn imod ham gaaer;
 Mens en tredie Nød jeg skuer,
 Som min Faders Bud mig spaaer. —
 Frygt! Du Barsomhed mig lær;
 Klogskab! Du mig række Haand;
 Være! Du min Støtte være;
 Kiærlighed! opliv min Aand!
 Himmel! lær mig, Smerten bære,
 Alt ei svag jeg synker ned:
 Og, om Alt mit Hierte daarer,
 Naar jeg ingen Tilflugt veed,
 Naar omsoust jeg bad og stred —
 Dine! skient mig eders Taarer!

(gaaer).

(Stuepladsen forandres til Don Luis's Huus i Guadix; en Sal, med en Dør i Baggrunden og en Alcove ved hver Side)

Fjerde Scene.

(Gomez Arias og Gines træde ind fra Baggrunden.)

Gomez Arias.

Har Du nogentid i Livet
 Udført een Ting godt og vel?

Gines.

Jo, Señor!

Gomez Arias.

Og hvad?

Gines.

Det Held

Blev af Himlens Gunst mig givet,

At jeg fik et Taalmods Bæld,
Som jeg øser af behændigt. •

Gomez Arias.

Taalmod? Naar var det nødvendigt?

Gines.

Sporger Du for Alvor, Herre?

Gomez Arias.

Nu, ja!

Gines.

Til at svare med,
Mangler noget mig, desværre!
Herrist Uforstammenhed,
Den tør ei en Tiener prøve —
Ene Du tør frit den øve.

Gomez Arias.

Uforstammenhed? af mig?

Gines.

Jo, Señor! netop af Dig.

Gomez Arias.

Skal det gamle Thema dove
Mine Dren atter her?
Lad mig da paa eengang vide
Mine Lyder, hver især,
At jeg retter dem itide.
Nævn mig een!

Gines.

Siig, har jeg Ret,

Til at tale?

Gomez Arias.

Jå, lad høre!

Gines.

Nu, saa vil vi Regning gjøre:
Du er fattig — Nummer Eet.

Gomez Arias.

Kan man kalde det en Lyde,
At man fattig er?

Gines.

Jo, jo!

Den er mægtig, kan I troe.

Gomez Arias.

Siig mig, har Du manglet noget
I min Tieneste?

Gines.

Vist ei.

Men betænk dog, hvilken Dval,
Naar i Dag man altid maa
Tungste sig for, hvad i Morgen
Man skal leve af — desuden
Bære fattig og Soldat!

Gomez Arias.

Er det Haandværk da saa slet?

Gines.

Slet just ei; men er det ikke
Daarligt Held, om man bestandigt
Gratis til en Nø skal beile,
Dg ei Løn og Giengjæld faaer?

Gomez Arias.

Nu, jeg tilstaaer, Krigsgudinden
Skienker sparsomt Guds og Guld.

Gines.

Dg dernæst er J en Spiller.
Tænk en Spiller, og Soldat!

Gomez Arias.

Under Du mig intet Morstab?

Gines.

Herre, jo! Men jeg vil ikke
At det skeer paa min Beføstning.
Af Din Binding faaer jeg intet;
Af Dit Tab jeg stedse faaer
At Dit onde Lunes Galde. —
Dg foruden Spiller, er Du
Een, som altid søger Strid.
Ja, jeg troer, om midt om Natten
Du i sødest Slummer laae;
Om det stormed eller regned
Du sprang op med største Glæde,
Naar det blot en Tvekamp gieldt.

Gomez Arias.

Ei Fornærmelser jeg taaler.

Gines.

Det gjør Ingen, men derfor
Griber man ei strax til Sværdet.
Derved kom vi fra Granada,
Hvor Du ypped Klammeri

Med den unge, kiække Ridder,
Og i Kampen dræbte ham.

Gomez Arias.

Det er Ting, Du ei forstaaer.

Gines.

Dernæst er der noget andet,
Det forstaaer jeg — men det kan jeg
Ikke tale om.

Gomez Arias.

Hvorfor ei?

Gines.

For — det gjør mig ganske stamfuld.

Gomez Arias.

Er den Feil saa stor?

Gines.

Tilvisse!

Gomez Arias.

Tal dog!

Gines.

Du er saa forelsket —

For en Mand af Ore, det

Er den største Stam —

Gomez Arias.

Du Nar!

Gines.

Er det Narreri?

Gomez Arias.

Jeg kan

Philosophist Dig bevise,

At hver Skabning paa vor Jord
Hylde Elstovs Fryd og Lykke.

Gines.

Hvis Du elskede kun Een,
Det var en Philosophie,
Som Naturens Bud forsvarer;
Men, at elske hver en Kvinde
Som Du seer — det er for meget
Af Philosophie.

Gomez Arias.

Endskjøndt

Du er saa eenfoldig, vil jeg
Her dog klart bevise Dig,
At den meest fuldkomne Billie,
Det er den, der sig bevæger;
Ikke den, der stille staaer.

Gines.

Hvad er Grunden dertil?

Gomez Arias.

Denne:

For at Rærlighed kan være
Ret fuldkommen, maa den bære
Billien til en Gienstand hen,
Som dens høie Jld kan nære,
Og fuldkommen er som den.
Men, der gives ingen Kvinde,
Uden at hun jo har Feil;
Derfor ingen No kan binde
Hiertet heelt, saa vi kan finde,

Hun er Dnsfets Maal og Speil.
 Hos den Ene, Skionhedsglandsen;
 Hos den Anden Bid og Aand;
 Hos den Tredie Ustyldsfrandsen,
 Og den Fierdes Flugt i Dandsen,
 Naar hun svæver ved min Haand.
 Alt mig lokker, Pragt og Ære,
 Som omstraaler denne her;
 Blikket, som mit Haab kan nære
 Og mig Bei til Hiertet lære,
 Under jeg hos hiin især.
 Kort, saaledes er hos Hver
 Noget, som min Elskov vækker.
 Nu Gines! Du veed Bested:
 At den sig til Alle strækker
 Er fuldkommen Kierlighed.

Gines.

Den os voldes en fuldkommen
 Nød og Jammer og Fortred.
 Fra Granada, hvor Du elsked
 Doña Beatriz, den drev os
 Til Guadix og her Du flux
 Fandt en anden Elskerinde.

Gom. Arias.

Nu, jeg tilstaaer, Beatriz
 Var mig kjær, og heist ugierne
 Den Tilbedte jeg forlod.
 Men, da frænktes af Don Felix
 Jeg i Striden dræbte ham,

Bød mig Klogskab hid at flygte.
 Til Udspredelse og Trost
 I mit Savn, jeg Diet kasted'
 Paa den skionne Dorotea;
 Dette Billed af den muntre,
 Den guddommelige Amor;
 Stolt og barnlig, svag og kæf,
 Frygtfom, og dog uden Mistro.
 Mens hun fængslede mit Blik,
 Meer og meer hun vandt mit Hierte.

Gines.

O, ja vist; den lille Gnist
 Blusfer hurtig op i Flamme.

Gom. Arias.

Lad den blusfe; mens den brænder
 Nye Erfaringer jeg gjør;
 Og for Elskovs stærke Lue
 Svinder bort hver Sorgens Sky.

Gines.

Hm! Hvor stærkt den Ild end brænder,
 Vil den snart dog slukkes ud.
 Nu, ved Vinduet Du gaaer
 Hver en Nat, indtil hun kommer
 Hen til Gitteret, og hører
 Dine sønne Elskovsord.
 Har hun Dig saa længe hørt,
 Indtil Du er bønhort — er hun
 Ogsaa snarlig glemt igien.

Gomez Arias.

Mener Du? — Dog, lige meget —!
 Gaa nu; søg, at træffe hende;
 Spørg, om jeg kan hende see
 Nu, mens hun er ene hiemme.

Gines.

Men, hvor tør Du vove — Tys!
 Man har allerede hørt os.

Femte Scene.

Dorothea. De Forrige.

Dorothea.

Men, Don Gomez! er det muligt,
 At mit Rygte ei fortjener
 Meer Dpmærksomhed? — J trænger
 Midt om Dagen ind i Huset!
 Tænker J slet ikke paa,
 Hvad mit gode Navn vil lide?
 Hvis J kom for mig at see,
 Kunde det jo skeet i Aften.

Gom. Arias.

Elfselige Dorothea!
 Eders Ord har selv besvaret
 Eders Spørgsmaal. Er min Broder,
 At jeg kom, for Jer at see,
 Da er ogsaa al mit Forsvar,
 At jeg kom hertil om Dagen.
 Lad ei Eders klare Sole
 Derfor mørknes af en Sky.

Hvis jeg blot ved Aften kom,
 For til Eders Røst at lytte;
 Bilde mine Dine døe
 Af Misundelse, ved Tanken
 Om det Fortrin Dret nød.
 Blikket vil i Eders Die
 Læse, hvad den hulde Stemme
 Ane lod i Mørkets Stund.

Dorothea.

Herr Don Gomez! Mørket ene
 Gav min Tale Driftighed;
 Men om Dagen J mig finder
 Fuld af Frygt, og streng og vred.

Gom. Arias.

Eders Blik modsiger Dretet,
 Og mit Die ikke meer
 Kan misunde Drets Lykke;
 Thi det Himlen aaben seer.

Dorothea.

Blikket stuffer; tro blot Dretet;
 Det er Siælens sande Speil.

Gom. Arias.

Diet kun er Tankens Snekke,
 Laaget er dens hvide Seil;
 Naar den heiser det, den bringer
 Budskab tidt med Haab og Trøst,
 Og fra Siælens Dyb den fører
 Mangen Skat til fremmed Ryst;

Der, hvor den sit Anker kaster,
Hilses den med salig Lyst.

Dorothea.

Kan I Tankerne forklare?

Selv jeg ikke dem forstaaer.

Ringe Kundskab man i Klostret

Om deßlige Tanker faaer.

Skiondt jeg hørte med Beundring

Eders Ord om Kiærlighed,

Deraf følger ei, Don Gomez,

Jeg har noget følt derved.

Gom. Arias.

Skionne Dorothea! Derfor

Hid ved Dagens Lys jeg kom,

At, af Eders hulde Dine

Jeg Forklaring fik derom.

Dorothea.

Dg hvad fandt I, at det røbed?

Gom. Arias.

Hver en bange Tvivl forsvandt;

Kiærlighed var i dets Stroaler;

Barmest Kiærlighed jeg fandt.

Dorothea.

I det tyder galt, Don Gomez!

Det var kun Medlidenhed.

Eders Rod for mig I tolked,

Dg min Siæl blev rørt derved.

Her I kom forvüst, landsflygtig,

For en Tvekamp, har I sagt;

Eders Kummer, Eders Klager
 Har mit Hiertes Medynt vaft.
 Vil om Rieerlighed I tale,
 Møder I mig aldrig meer;
 Ingen Aften I mig hører,
 Ei om Dagen I mig seer.

Gom. Arias.

Eders Blik modfiger Læbens
 Strenges Udsagn.

Dorothea.

Mener I?

Gom. Arias.

Under Binduet jeg atter
 Benter — — —

Dorothea.

Nei, det er forbi.

Siette Scene.

Juana. De Forrige, lidet efter Don Luis.

Juana (iler ind)

Froken! Eders Fader

Dorothea.

Tal!

Juana.

Vil herind en Fremmed føre.
 Jeg paa Trappen kan dem høre;
 Strax de komme.

Dorothea.

Hvilken Dval!

Gom. Arias.

Sig mig, hvad er her at giøre?

Dorothea.

Stynd Jer bort.

Gines.

Skal vi gaae frem,

Og paa Trappen møde dem?

Gom. Arias (til Gines)

Kom, vi skule os herinde,

Til vi kan en Udgang finde.

(Gom. Arias og Gines skule sig i Alcoven ved venstre Side)

Dorothea.

Hvem er det han bringer hjem?

Juana.

Det er Een, jeg ikke kiender.

Don Luis (træder ind)

Dorothea, hör!

Dorothea.

Señor!

Hvad er dette? Hiem du vender

Heel forvirret. Sig et Ord...

Hvad er Grunden?

D. Luis.

J en stor

Uro seer du mig, min Pige —

Rnap jeg veed, hvad jeg skal sige.

Her i Huset er en Mand,
Som vil være skult. . .

Dorothea.

Dg han
Er i Huset? (affides) Uden Lige
Det mig ængster, . .

D. Luis.

Gaa nu, Kiære,
Paa dit eget Kammer ind;
Lad os her alene være;
Noget har han paa sit Sind,
Som kun mig han vil forklare.

Dorothea.

Himmel!

D. Louis.

Det har ingen Fare!
Skynd dig blot at gaae din Vej.

Dorothea (sagte til Juana).

Det er Een — jeg tvivler ei —
Som vil Alting aabenbare. . .

Juana.

Lad os bruge vore Dren;
Vi kan lytte her bag Døren.

D. Louis (til Juana).

Venter Du paa Noget?

Juana.

Nei,

Flux jeg gaaer.

D. Luis.

Saa kan jeg hente

Ham herind. (han gaaer et Dieblis ud i Baggrunden).

Dorotea.

O, hvilken Dval!

Kom Juana!

(de skule sig i Alceven ved høire Side).

Gomez Arias (stikker Hovedet frem).

Denne Sal

Er da spærret; vi maae vente

Til de gaae.

Syvende Scene.

Don Luis kommer ind med Don Felix. Gomez Arias og Gines skulke ved den ene Side, Dorotea og Juana ved den anden.

D. Luis.

Min Herre! tal!

Her, kun jeg kan Eder høre!

D. Felix.

Don Luis! tilgiv mig, fremmed

Kommer jeg til denne Stad;

Jeg henvender mig til Eder,

Som min Faders gamle Ven.

D. Luis.

Jeg erindrer godt, i Flandern

Bed min Side kiækt han stred.

Vær mig hiertelig velkommen

Som min Baabenbroders Søn.

Gom. Arias (affides til Gines)

Er det ei Don Felix?

Gines.

Jo!

Hvis han lever, er det ham.

D. Felix.

Det maa sikkert Jer forundre,

At jeg kom saa skjult hertil,

Men, ifald jeg

D. Luis.

Tal, Don Felix,

Uden Omsvøb, ganske frit.

D. Felix.

Viid da, Kierlighed og Gien

Lede mig til denne Stad.

I Granada har jeg elsket

Alt i flere Aar en Dame,

Ung, elskvaerdig, hoi af Byrd,

Dg saa skion, som hun er riig,

Intet Lofte, men ei heller

Noget Afslag hun mig gav.

Nu det haendtes, vore Tropper

Fra Sierra Nevada, bleve,

Dengang Vinteren sig naarmed,

I Granada indqvartered',

Dg blandt dem en Officeer,

Der sig kalder Gomez Arias,

For sit Held hos alle Damer,

Dg sin Kjaekhed vel bekiendt.

Dorothea (affides til Juana).

Hys! Han Gomez Arias nævner!

D. Luis.

Nu, ret godt til Sigt jeg kiender
Frd min egen Ungdomstid.

En Soldat med broget Fierbust,

Ild i Diet, Mod i Brystet,

Kommer uden stor Besvær

Strax i Gunst hos alle Damer.

D. Felix.

J har Ret; selv om hans Rygte,

Dg hans Vandel er en Plet

Paa hans hæderlige Stand.

Hvad der giækker Dvindens Die,

Hvad der smigrer hendes Dren,

Vinder hendes Indest meer

End besfeden Uerlighed.

Hun en gammel Solvmynt verler

For den blanke Regnepenge;

Bytter det, som meest har Værd

Bort for det, som bedre synes.

Gom. Arias (affides).

Det er godt, at Dorothea

Ikke hører disse Ord.

D. Luis.

Altsaa foretrak nu Damen

Denne unge Officeer?

D. Felix.

Ja, ham elsked hun. Jeg iltte
 For at aabne hendes Dine;
 Men omsonst min Tale lod.
 Dog, en Aften jeg ham træffer
 Udenfor den Elfttes Dør.
 Flux en Strid med Ord begyndte,
 Derpaa vi til Sværdet greb.
 Uforsigtig i min Harmes,
 Slet jeg værged mig, blev saaret,
 Og da jeg til Jorden sank,
 Man betragted mig som død.
 Gomez Arias hurtig flygted;
 Men den Elskede bebreider
 Mig min Adfærd, at jeg søgte
 Blot af Feighed eller List
 Hendes Brudgom bort at fierne.

Dorothea. (affides).

Hendes Brudgom!

D. Luis.

Bliv kun ved!

Siig, hvad har I nu i Sinde?

D. Felix.

Overalt jeg nu ham søger;
 Og mit Sværd bevise skal,
 Om jeg Gomez Arias frygter.

Gom. Arias. (affides)

Gomez Arias er beredt;
 Turde han blot strax dig møde!

D. Luis.

Er den Officeer da her
I Guadix.

D. Felix.

Ja! vist jeg veed det;
Her i Byen er han skiult.
Dernæst har jeg ogsaa hos mig
Vigtige Papirer, som
Bidne om hans slette Færd.
Først jeg dog min Vre hævner,
Dg vil møde ham i Kamp.

D. Luis.

Atter Kamp?

D. Felix.

Det er min Bøn,
At jeg, skiult i Eders Huus,
Nattens Stund kan oppebie;
Byen da jeg giennemspeider
Med to Tienere, som han
Ikke kiender. Snart jeg haaber
Hævnens Falkeblif ham seer;
Snart oprettet er min Vre,
Snart mit Hjertes Dval er endt.

D. Luis.

Herr Don Felix! over mig,
Mine Folk, mit Huus, I frit
Byde kan, som I behager.
Hvad den Sag angaaer, at I
Her vil være skiult, da vær I

Ganste rolig, ei en Siæl
 Skal bemærke, I er her.
 Men, saafremt I vil tillade,
 Jeg, som Mand med hvide Haar,
 Her et Raad tør Eder give:
 Hør mig, sæt ei Eders Liv
 For saa ringe Ting i Bove.
 Lad ei Eders No forstyrres
 Af en Dvindes uøle Snak.

D. Felix.

Don Luis! jeg kommer ikke,
 For at bede Jer om Raad.
 Dog — tilgiv min Hestighed;
 Jeg kan ei den Harme dæmpe,
 Som har giennemtrængt mit Sind.
 Eders Raad jeg kan ei høre,
 Intet rokke kan min Plan.

D. Luis.

Nu, saa vil ei meer jeg sige.
 Da min Klogskab her ei nytter,
 Vel, saa brug I frit min Arm.
 Snart vil Matten falde paa,
 Og jeg selv ledsager Eder.
 Lad os ile flux afsted.
 Hvis det ei er Skiebne's Willie,
 At I selv ham slaaer ihjel:
 Eviol da ikke paa, Don Felix,
 Denne Haand skal dræbe ham!

Gines (affides).

Hør den grønne Alderdom?

Don Felix.

Lad ved Eders Fod mig takke.

D. Luis.

Følg mig, det er Tid at gaae.

D. Felix.

Hvilken Fryd, en Mand at skue

Med de hvide Oldingshaar,

I hvis Mand en kraftig Lue,

Bluſſer fra hans Ungdomskaar!

Om end Storm og Torden true,

Ligg en gammel Teg han ſtaaer,

Dg mod Faren kiæl han gaaer.

(Don Luis og Felix gaae).

Ottende Scene.

Dorotea, Gomez Arias, Juana og Gines komme
frem af deres Stiul.

Dorotea.

Ei, Don Gomez, ret jeg veed,

Om ved denne Leilighed

Jeg ſkal Eder condolere

Til den Hævn, I trues med;

Eller om jeg ſkal end mere

Ter lykøſſe, at I her

Forud blev om Alt advaret,

Dg har Fiendens Plan erfaret

For hans Blik kom Eder nær.

For den Dames Skyld især,
 Som J elsker, var det vigtigt,
 J Forklaring fik derom.
 Hvilket Held, at her J kom,
 At J kan gaae frem forsiagtigt. . . .

Gomez Arias.

Ei skal J mig ynke som
 Een, hvis vil er her i Fare;
 Truet af Don Felix's Sværd;
 Livet kan jeg vel forsvare,
 Jeg forstod det at bevare
 J saa mangen Baabensfærd.
 Men beklag mig, at jeg kun
 Skal Foragt og Brede møde
 I det mørke Dies Grund,
 Hvor, i den forsvundne Stund,
 Elskovs Flammer syntes gløde.

Dorothea.

Hendes, som J har forladt
 I Granada?

Gom. Arias.

Altfor brat
 J mig dommer. Kun til Eder
 Er mit Haab i Livet sat.
 Eder kun min Siæl tilbeder.
 Elfte! Du min Fryd! mit Alt!
 Lad ei her en gammel Trætte,
 Avind har til Live kaldt,
 Torne i vor Lykke flette.

Dorothea.

Dette Tegn fra Himlen faldt,
 For en Lidenſkab at dvæle,
 Som jeg ſelv ei ret forſtod.
 Dette Bink mit Syn oplod —
 I kan her ei længer dvæle.
 Skynd Jer bort!

Gom. Arias.

Jeg, gaae min Bei?

Dorothea.

Ja, Señor!

Gines.

Hvor flogt hun taler!

Lad os gaae.

Gom. Arias.

I mig befaler

At gaae bort? — Jeg kan det ei,
 Naar jeg dette Miſmod ſtuer
 Om dit Dief klare Luer —
 Du maa høre mig!

Dorothea.

Hvo har

Eder ſagt, jeg havde Kummer?

Gom. Arias.

Om end Læbens Klang forſtummer,
 Blikket dog mig giver Svar.
 Dorothea! nævn mig Grunden!
 Naar jeg forſt Din Tvivl forſtaaer,

Du af mig Forklaring faaer,
Dg Din Sorg er flux forsvunden.

Dorothea.

Dg om Grunden spørger J,
Hvi mit Sind i Stilhed klager?
Naar sliq Falskhed jeg opdager,
Sligt et uhort Hyfleri!
J Granada har J skienket
Til en Anden Eders Tro,
Medens her min Hiertero
Blev ved Eders Beilen krænket.
Hvor jeg gif, J har mig søgt,
Dg med Elstovsgarn omgivet;
Spottende min Fred i Livet,
Med min Tillid har J spøgt.

Gom. Arias.

Hør mig dog! var det en Brøde,
Om mit Hierte kunde slaae
For en Anden, før jeg saae
Dine Kinders Purpur gløde?
For dit Dies hulde Glands
Flammen i mit Indre tændte;
For din Stemmes Klang jeg kiendte,
For din Aand . . .

Dorothea.

Don Gomez, stands
Denne Smiger. Uden Nytte
Lyder den for mine Dren. —
Jil, Juana, ned til Døren,

Dg paa Gangen maa du lytte,
Om Don Gomez ud af Huset
Nu kan ubemærket gaae.

(Suana gaaer).

Som. Arias.

Jeg skal flygte sonderknuset?
Nei, ved Himlen! først jeg maa
Med Dit Hierte mig forsone;
Først det hulde Ord skal tone,
At Du elsker mig...

Dorothea.

Før vldt

Ederø Frækhed gaaer!

Som. Arias.

Jeg kiender

Dvindens Hierte, naar det brænder;
Dorothea! Dg saa Dit
Nu sig robet har i Brede,
Bed en skindsyg Harmes vaft,
Som i Dvindens Siæl er lagt,
Uadskilt fra Kiærligheden.
Tilstaa kun, Du har mig kiær...

Dorothea (utaalmodig.)

Som J vil det — jeg tilbeder,
Elsker Jer — men huff, man leder
Om Jer; tænk paa Faren her!

Som. Arias.

Her jeg frygter kun Din Brede.

Dorothea.

Gaa Don Gomez! Skynd Jer blot!

Juana (kommer tilbage).

Nei, nu gaaer det aldrig godt!

Viid, en Cavaleer derne

Tale vil med Don Luis.

Gines.

(Som hele Liden har yttret Utaalmodighed).

Hvilken Jammer!

Dorothea.

Nye Dvaler!

Juana.

Om en vigtig Sag han taler,

Dg vil derfor vente til

Eders Fader er tilbage.

Dorothea.

Skul Jer atter.

Gom. Arias.

Hvilken Plage!

Kom! Gines!

Gines.

Nu kan I see,

Kiærlighedens Sti er vakker

Før os tvende — jo, jeg takker!

(Gomez Arias og Gines skule sig som før).

Dorothea vinker Juana, de skule sig ved den anden Side).

Niende Scene.

Don Luis og Don Juan. De Forrige, skulde.

D. Luis.

J hvad Hensigt, Don Juan!

Har J ventet paa mig?

D. Juan.

Kan

Her jeg . . . ? (han seer sig om.)

D. Luis.

Hvormed kan jeg tiene?

Tal!

D. Juan.

Jeg ønsked helst alene,

Uden Bidner . . .

D. Luis.

Tal paa Stand!

Her J ganske tryg kan være.

D. Juan.

Don Luis! Blid . . . (han standser).

D. Luis affides).

Paa min Ære

Noget Hemmeligt igien!

(hoir) Nu, begynd, min unge Ven!

D. Juan.

J har hørt, som jeg formoder,

At ved Arv jeg nylig vandt

Nogle store Eiendomme,

Af betydelig Værdi.

D. Luis.

Ja, det veed jeg; rige Gudsfer,
Herligheder uden Tal —
Og jeg ønsker Jer til Lykke.

D. Juan (bukker).

Af min Slægt der leve mange
I Granada, og ved dem
Er et Giftermaal indledet
Med en Dame, som af Himlen
Blev saa rigelig begavet
Med Forstand, med Ynder, Guld,
Ædel Fødsel, fort med Alt,
Hvad et dristigt Haab kan ønske.
Doña Beatriz de Mendoza,
Kaldes hun, om I maaskee
Kiender Navnet?

Gom. Arias (affides).

Beatriz!

Er det muligt?

D. Luis.

De Mendoza?

Sandelig, det Navn jeg kiender.
Hendes Fader, Don Diego,
Er min gode, gamle Ven.
Vil hos mig I Jer forhøre,
Saa kan jeg forsikke . . .

D. Juan.

Nei,

Ikke derfor er jeg kommen.

J det Fierne ikke findes,
 Hvad der krone skal mit Held.
 Kun Señora Dorotea
 Har mit Hiertes Vnsker vaft.

Dorotea (affides).

Himmel! hvad er det jeg hører!

D. Juan.

Ei hun aner, hvor jeg høit
 Elsker og tilbeder hende;
 Hvor jeg vnsker, at jeg var
 Herre over hele Verden,
 For at kunne lægge den
 Ned for hendes Fodder, som
 Jeg min Bøn for Eders lægger.

(han knæler).

D. Luis.

Reis Jer dog, staa op fra Jorden!
 Det er mig, som Tak Jer skylder
 For det glædelige Tilbud,
 Og den Hæder, I beviser
 Mig, min Datter, og mit Huus.
 At jeg derfor den erkiender,
 Viser, jeg den ikke afflaaer.

D. Juan.

Hvilken Fryd!

Dorotea (affides).

Jeg døer, Juana!

D. Juan.

Turde jeg det. Haab blot nære,
 At den hulde Dorothea
 Hørte denne Bøn som I!
 At jeg hende ei mishager,
 At ei hendes Hierte bindes
 Af en anden Kiærlighed!

D. Luis.

Frygt kun ei! det unge Barn
 Nys fra Klosteret er kommen;
 Neent hun fremmed er for Verden,
 Og for alle unge Herrer.

D. Juan.

Eders Trost mig giver Haab.

D. Luis.

Hun er Eders; vær kun rolig!
 Aldrig har hun anden Villie,
 End blot hendes Faders havt.
 Hendes Duster, hendes Tanker
 Er' kun Lydighed mod mig.

D. Juan.

Ingen Ord min Lykke tolker;
 Derfor er min Læbe stum,
 Og med Tausshed kun jeg svarer. —
 Flux jeg iler, at forkynde
 Slægt og Venner denne Fryd,
 Og min Stiebnes bedste Lykke!

(han gaar).

D. Luis.

Ondt og Godt i Dag sig blander
 I mit Huus; og Tiden er
 Paa Begivenheder riig.

(han ringer paa en Klokke og kalder).

Hør, Juana!

Juana (kommer frem).

Herre!

D. Luis.

Bring

Lys herind, og siig min Datter,
 Jeg maa atter ud i Byen,
 For den Fremmede at møde;
 Men, i denne Sal hun maa
 Til min Hiemkomst vente paa mig.
 Siig, at der er noget Nyt,
 Jeg vil her fortælle hende.

(Juana gaaer, og kommer lidt efter med Lys).

Ja, nu maa jeg atter bort
 For at søge. Himmel! hvor
 Skal jeg finde Gomez Arias?

(han iler ud).

Tiende Scene.

Gines kommer frem, derpaa Gomez Arias, Dorotea,
 og Juana.

Gines.

Stiult i dette Kammer her!

Som. Arias.

Krøken! Modtag min Lykønskning
 Til det glimrende Partie;
 Til en Brugdom, der saa varmt
 Jer tilbeder, og er lige
 Kiig paa Guld og Kiærlighed.
 Nu begriber jeg tilfulde,
 At jeg burde gaaet for.
 Dog, I skal ei meer behøve
 Mig at vise bort. Farvel!

Dorothea.

O, min Gud! Don Gomez! bliv!
 Spot mig ikke i min Jammer!
 Gaa ei bort!

Som. Arias.

Betænk dog Faren

For Jer selv!

Dorothea.

Det sagde jeg

For til Eder, og I blev.
 Gaa ei fra mig nu i Brede.
 Har jeg nogen Skyld deri,
 At en ung og vakker Ridder
 Kommer til min Fader her,
 Og af ham min Haand begierer?
 Andet var det med den Dame
 I Granada, som I elsker,
 Som I offerer Liv og Blod...

Gom. Arias.

Det er lige! Har jeg fundet
Hende skion, saa finder I,
Han er vakker. — See Juana,
Om jeg nu kan gaae?

Dorothea.

Juana!

Ei endnu! (til Gomez). D, hør mig først!
Lad mig tale!

Gom. Arias.

Vel, jeg bliver,
For at høre Dine Klager.

Gines (affides).

Ja, naar gjorde vel Forelskte
Andet end beklage sig?
Himlen vide maa, hvori
Egentlig den Glæde findes,
Der saa meget snakkes om.

(til Gom. Arias). Herre! tænk dog paa, den Gamle
Hvert Minut kan ventes hjem.

Gom. Arias (affides til Gines).

Ei! Du fatter ei den Fryd,
Har man truffet en Medbeiler,
Og i Kampen Seier vandt.

Dorothea.

Gomez Arias! naar I gaaer,
Uden Raad og uden Stette,
Uden Trost og Ven ieg staaer.

Gom. Arias.

Eders Fader...

Dorothea.

Knap jeg kiender;

Nylig jeg til Hiemmet kom,

Dg hans Myndighed mig skrækker.

Gom. Arias.

Eders Brudgom...

Dorothea.

Ham jeg aldrig

Elste kan.

Gom. Arias.

Hvorfor ei?

Dorothea.

3

Kan derom mig spørge?

Gom. Arias.

Altsaa

Vil Du tilstaae...

Dorothea.

Intet, nei!

Denne Dame i Granada

Har jo Eders Kiærlighed.

Gom. Arias.

Viid, kun jeg har Grund til Klage.

Dorothea.

Du, i hvad?

Gom. Arias.

Dg Du, i hvad?

Begge.

Jeg . . .

Gines (som har lyttet ved Døren.)

Men hør dog . . .

Dorothea.

I Din Falskhed!

Gines.

See dog!

Gom. Arias.

Det var forhen — Din . . .

Dorothea.

Ingenlunde! . . .

Ellevte Scene.

De Forrige. Don Luis; lidt efter Don Felix.

Don Luis (træder imellem dem).

Hvad er dette?

Gines (affides).

Ja, nu styrter Taget ned

Over dem.

Dorothea.

Det er, min Fader . . .

D. Luis.

Hvem er denne Mand?

Dorothea.

Herinde

Fandt jeg ham. Hvorfra han kommer,

Beed jeg ikke . . . og fordi

Han ei vilde sige det,
Blev jeg opbragt

(hun trækker sig tilbage, og gaaer).

Gom. Arias.

Hør nu Grunden.

D. Luis.

Siig den! affides. Jeg har stor Mistanke,
Gomez Arias fundet er.

Gomez Arias.

Denne Tiener har fortalt mig . . .

Gines.

Hvad han siger. . .

Gom. Arias.

(affides til Gin.) Usling, ti!

(heit) Han i Dag har seet en Fremmed
Træde ind i Eders Huus;
For at søge ham, jeg kommer,
Da med ham jeg er i Strid.
Frøkenen derom jeg spurgte;
Men hun negted det, og derved
Hæved jeg for stærkt min Røst.

D. Luis.

Underligt det mig fornøier,
At jeg Eder fundet har;
Thi, jeg kom, for Jer at søge.

Gom. Arias.

Og hvad vil I mig?

Don Luis.

Jeg ønsker

At tillægge denne Strid

Med Don Felix.

Don Felix (i Døren)

Tieneren

Bed Bøffed derom. (han træder ind)

Hvad seer jeg!

Gom. Arias.

En, der søgte Dig, og vidste,

Du var her!

D. Felix.

Tilgiv, Señor!

Harmen ved at see min Fiende

Ovrvælder mig, og den

Maa min Driftighed undskyld

(han og Gomez Arias trække deres Kaarber ud og tegte).

D. Luis.

I mit Huus! det gaaer for vidt!

(Dorothea og Juana træde ind).

Dorothea,

Hvad er det! Juana kom!

Lysene i Hast vi slukke,

Mørket bedst kan stille dem.

(Lysene slukkes, de tegte i Mørke).

Gom. Arias.

Felix! Siig, hvor er Du?

D. Felix.

Her!

D. Luis.

Bed min Helgen! hvis ei flux
J vil standse...

Dorothea.

Høie Himmel!

Hvordan vil det ende her?

Gines (raaber).

Jeg er død! Holdt! jeg er død!

D. Felix.

Han er død! — Saa maa jeg flygte

Han er dræbt! — Jeg hævnnet er.

(iler ud).

D. Luis.

Bring dog Lys!

Juana (bringer Lys)

Jeg har dem alt.

D. Luis.

Hvo var den Ulykkelige?

Gines.

Jungen, tænker jeg; ei heller
Mig, der streg. Det gjorde jeg
Blot for dem at stufte.

D. Luis.

Belgiort!

Men hvor blev Don Felix af?

Gines.

Han er flygtet, da han tænker,
At han har sin Fiende dræbt.

Gom. Arias.

Flux jeg følge vil hans Fied.

D. Luis.

Nei, det skal ei stee! — Hold paa ham!

Lad ham ikke slippe bort.

Jeg kun vil Don Felix søge.

(han iler ud).

Dorothea.

Bliv, min Elskede! mit Alt!

Bov Dig ei paa ny i Fare.

Gomez Arias.

Hvis jeg bliver, maa jeg atter

Gaae i Kamp, og klogest er,

At jeg flux forlader Byen.

Gines.

Bisfelig! Ja, lad os flye!

(affides til Gomez Arias)

Huff, han talte om Papiirer . . .

Gomez Arias.

Du har Ret!

Dorothea.

Du flygter bort,

Dg forladt jeg staaer tilbage!

Gomez Arias.

Følg mig!

Dorothea.

Følge Dig! — Hvorhen?

Gomez Arias.

Det er sandt, jeg eier ikke

Noget Slot at byde Dig. —
 Bliv tilbage; meer end eet
 Eier Don Juan, din Brudgom.

Dorothea.

Gomez Arias! Du mig fresse!
 Hielp mig bort herfra! (grunder et Diebli^g)

Nu veed jeg

Hvorhen Du skal føre mig. —
 Til det fredelige Kloster,
 Hvor min Barndoms Tid randt hen,
 Der jeg vil et Fristed finde,
 Der jeg har et sikkert Ly.
 Vil Du være min Beskytter,
 Til jeg naaer det trygge Hiem?

Gomez Arias.

Stol paa mig! — Nu er Du min;
 Ingen skal min Skat mig røve!

Dorothea.

Gomez Arias! See, med Tillid
 Jeg min Skiebne Dig betroer.

Gines (affides)

Stakkels Barn! De rette Hænder
 Dvergiver hun sig til.

Gomez Arias.

Kraftigt Dig min Arm bestiermer,
 Kiærlighed Dig lede vil.

Dorothea.

Om en Time jeg er færdig
 For at følge dine Fied.

Alt mit Haab, min Trøst paa Jorden
Er Dit Hiertes Kiærlighed.

Ikke meer jeg staaer alene
Uden Støtte, uden Raad;
Ikke meer paa Tvivlens Bolger
Svæver Tankens svage Baad.

Giennem Livets Storm jeg flygter
Hen med Dig i Fredens Havn;
Klosteret mig trygt skal giemme,
Til jeg vinkes i Din Favn.

Gomez Arias.

Dorothea! Søde Pige!

Salighed er i Din Køst.

Dorothea.

Giennem Faren frem vi trænge;
Modigt hæver sig mit Bryst!
Kiærlighed for alt har Trøst!
Lid paa den! — Farvel saa længe!

(hun iler ud).

Ende paa første Act.

Anden Act.

En Biergegn bedækket med Skov.

Første Scene.

Gomez Arias og Dorotea i Reisebragt træde ind.

Gom. Arias.

Her et Dieblit vi standse
 Under disse Klippers Ly;
 Under Lovets grønne Buer
 Vi for Solens Pile flye.
 Gangeren kan roligt bede
 I en sval og græsrig Eng,
 Mens den skionne Rytterinde
 Hviler paa en Blomsterseng.

Dorotea.

Den, som flygter fuld af Angest,
 Bliver ei paa Veien træt;
 Haabet stedse fremad vinker,
 Og gjør Reisens Byrde let.
 Landens stærke Billie skienter
 Legemet sin Kraft, sit Mod;

Dg af Kiærlighed oplivet
 Gler frem den lette Fod.

Gom. Arias.

Toende Dogn vor Flugt har varet,
 Søg dog Hvile her og Ro;
 Ellers snart Du vil fortryde,
 Du forlod din Faders Bo.

Dorothea.

Sligt Du frygter?

Gom. Arias.

Rød og Rummer

Følge tidt en Flygtnings Fied.
 Ubetænkfomt Dig jeg loffed'
 Fra Dit sikke Hiem affted.

Dorothea.

At med Trosteb Dig jeg følger,
 Gomez! det fortryder Dig?
 Nei, Din Mening galt jeg tyder,
 Eller kun Du prøver mig.
 Naar Dit Die kiærligt smiler,
 Er min Kraft til Alt i Stand;
 Ingen Skyld jeg mig bebreider,
 Ingen Rød mig skrække kan.
 — Slaaer Du Blikket mørkt til Jorden,
 Baagne Dvaler i mit Bryst;
 Trivl mig ængster, om jeg feiled
 Da jeg fulgte Hiertets Røst.

Gom. Arias.

Jilksomt fatted vi Beslutning,
Sagen ei var overlagt.

Dorothea.

Bed den nye, forhadte Veiler
Var jeg i Forvirring bragt.
Kiærlighed til Dig mig kaldte,
Dg jeg lod den uden Frygt;
Siig mig da, hvad nu Dig ængster? —
Paa min Kraft Du stole trygt.
Er jeg ikke nu Din Hustru,
Bundet ved en hellig Pagt?
Dg Naturen var det Tempel,
Hvor jeg Løftets Ord har sagt;
Himlen smilte, Skoven toned
Bed den Eed Du mig tilsvor;
Fuglen sang om Elskovs Glæde;
Blomster spirede paa Jord.
Klosteret ei meer mig vinked;
Kiærlighed var al min Hu.
Intet frygted jeg; mit Bærge
Dg mit Haab, mit Alt blev Du.
Snart en hellig Mand skal signe
Huldt vor Pagt med Skriftens Ord;
Det kun mangler i min Lykke —
Er det langt herfra han boer?

Gom. Arias.

Ja, tilvisse! i det Fierne,
I Castilien er hans Hiem.

Langt endnu vi staae fra Maalet,
 Og besværligt gaae vi frem.
 Over Bierges Ryg vi drage;
 Giennem Skovkrat uden Spor.
 I Castilien har jeg Venner;
 Der jeg først os sikkert troer.

Dorothea.

Vendser jeg vel Maalets Afstand?
 — Gif det end til fiernest Land,
 Der, hvor Solen aldrig smiler,
 Eller truer med sin Brand;
 Der, hvor Sneer bedækker Jorden,
 Og hvor Bølgen stille staaer;
 Hvor Du vil, mod Syd, mod Norden,
 Fuld af Fryd med Dig jeg gaaer!

Som. Arias.

Mandens Fied bør Dvinden følge,
 Det er hendes Pligt og Kald. —
 Men, betænk nu, Tiden iler;
 Hviil Dig i den grønne Hal.
 Her en kølig Skygge vinker
 I den hede Middagsstund,
 Og til Slummer mildt Dig byder
 Jordens blomsterdækte Grund.

Dorothea.

Du har Ret, jeg Søvn behøver —
 (hun lægger sig ved den ene Side under Trærne.)
 Her er Leiet svalt og blødt.

— Og Du bliver i min Nærhed?
Ikke sandt?

Gom. Arias.

Jo; sov kun sødt!

Dorotea.

Dig jeg seer i mine Drømme,
Hviler jeg i Søvnens Fred.
— Døer mig med Dmhu vaager
Himlen og Din Kiærlighed.

(hun sover ind.)

Anden Scene.

De Forrige. Gines.

Gines.

Bore Heste vel tilmode
Bede nu ved Kildens Rand,
Ret i Mag — hvis dem jeg ligned,
Var jeg en lykkelig Mand.

Gom. Arias.

Birkelig?

Gines.

De kiender ikke
Al den Nød, der truer os.
Naar de græsse, kiækt de byde
Alle Jordens Sorger Trods.

Gom. Arias.

Atter Klager!

Gines.

Da vi flygted
 For den hede Middags Ild
 Hen til disse mørke Kloster,
 Er for vist vi faret vild.
 Er ei dette Alpujarra,
 Hvor den grumme Røverhær
 Spredter Skræk og Død og Rædsel
 Over Egnen fiern og nær?

Gom. Arias.

Skrækkebilleder og Rædsler
 Maler overalt Din Frygt.

Gines.

Nei, i Hytten, hvor vi dvæled
 Denne Nat, der sov jeg trygt;
 Der os ingen Fare trued,
 Hverken indbildt eller sand.
 — Her, ved hver en Lyd der høres,
 Seer jeg Maurerne paa Stand.

Gom. Arias.

Ti! Du vækker Dorothea
 Med din Sladder.

Gines.

Staffels Barn!

(han gaaer hen og betragter hende.)

Nei! den sover sødt, den Kramsfugl,
 Du har fanget i dit Garn.

Gom. Arias (beier sig ned til hende).

Min Veninde!

Gines.

Hvorfor vil Du
Selv forstyrre hendes No?

Gom. Arias.

Nei, jeg ene vil forsøge,
Om jeg hendes Søvn kan troe.

Gines.

Som en Engel fast hun slumrer,
Som en lille Fugl paa Dvift
Med sit Hoved under Bingen,
See kun selv.

Gom. Arias (med dæmpet Stemme).

Ja, det er vift. —
Bort Gines! skynd Dig fra Leiet;
Gaa derfra med sagte Fied,
At ei Jorden selv kan mærke
Foden, den betrædes med.

Gines.

Bær kun rolig. Jeg forstyrrer
Ei din Hersterindes No.

Gom. Arias.

Jil afsted til vore Heste;
Sabl de tvende til os To.

Gines.

Til os To?

Gom. Arias.

Ja, som jeg siger;
Hurtig ride vi vor Dei.

Gines.

Men . . . den unge Kroken?

Gom. Arias.

Stille!

Gines.

Skal hun ikke med?

Gom. Arias.

Vist ei.

Som et deiligt Guddomsbilled
 Hviler hun paa Blomstergrund;
 Roser og Jasmin har farvet
 Hendes Kind i Sovnens Blund.
 Dog, hvad hjælper hendes Skionhed,
 Naar den bringer Dval og Rod?
 Hun for mig er nu en Plante
 Fuld af Gift, der bringer Død.

Gines.

Himmel!

Gom. Arias.

Siig, hvor skal i Verden
 Jeg dog bringe hende hen?
 Haabets stolte Glands mig vinker
 Til Granada hen igien.
 Hun skal ei det Held forstyrre,
 Skiebnen der mig kalder til.

Gines.

Enē, slumrende paa Bierget,
 Hende Du forlade vil?
 Du forlade vil en Dvinde,

Her, i Fjeldets skumle Nat?
 For at følge Dig, alt andet
 Hun i Verden har forladt.
 Kan jeg troe, dit Letfind ender
 Med saa grum, saa svar en Synd!

Gom. Arias.

Udenad din Snaak jeg kiender.

Gines.

Her jeg tale vil med Fynd...

Gom. Arias.

Dg mit Svar skal syndigt være:
 Sværdets Haandværk er min Stand;
 Tapperhed er al min Rigdom,
 Leiren er mit Fædreland!

Gines.

Herre! deraf følger ikke....

Gom. Arias.

Deraf følger: Kiærlighed
 Er for mig kun Spøg og Daarskab;
 Tant er kun min Elskovsseed.

Gines.

Dvindegunst Du altid søgte.

Gom. Arias.

Dvindens Gunst er Heltens Løn;
 — Daaren kun sig varigt binder.
 Jeg er fattig — hun er skion;
 Dg begrib, af hendes Skionhed,
 Jeg dog ikke leve kan.
 Beatriz er riig, hun slynger

Gyldne Lænker om sin Mand.
 Om end Riæden skulde briste,
 Guldet er og bliver hans.
 Barmt hun elsker mig desuden,
 Og er ung, i Skionheds Glands.
 Til Granada flux jeg iler
 For at vinde hendes Haand.
 Uden Kamp jeg sønderriver
 Dette skjøre Rosenbaand.

Gines.

Stakkels Dvinder! J, som Himlen
 I en Elfers Die seer!

Gom. Arias.

Ti! For sidste Gang! jeg taaler
 Dine Præfener ei meer!

Gines.

Herre! see paa hendes Skionhed!

Gom. Arias.

Strig kun ei!

Gines.

Hvor yndigt skabt!

Gom. Arias.

Blid, den Skionhed, der sig offred
 Hen til mig, sit Værd har tabt.

Gines.

Du har Vren hende røvet,
 Hiemmet, Rygtet, Hiertets Fred —
 Tillidsfuld med Dig hun flygted'

Gom. Arias.

Følg mig hurtigt! bort, affted!

(han vil gaae)

Gines.

Herre! kan Dig intet røre? . .
 Vel, saa hæver jeg min Røst,
 At den Arme selv med Bønner
 Smelte kan Dit haarde Bryst.

Gom. Arias (trækker sin Kaarde).

Hvis Din Røst ei flux forstummer,
 Dette Staal Dig træffe skal,
 Nabne bradt for Dine Aarer
 Mundinger foruden Tal:
 At det Ord for evig tier,
 Som nu hæver sig for frit,
 Og dumdriftigt vil forraade
 Det, som kun paa Jord er mit.
 Følg mig, eller Du skal segne
 Her paa Stedet i dit Blod!

Gines.

Balget her er overslødigt;
 Ei min Død gjør Sagen god.
 Lev da vel, Du stakkels Skønhed!
 Du til Jammer vaagne vil.

(han gaaer.)

Gom. Arias.

Skønhed meer og Skønhed mindre —
 Nok deraf paa Jord er til.

Det er Skiebne's Gang i Verden,
Sorgen følger Skionheds Fied!

(han gaaer hurtigt bort).

Dorothea (i Sovne).

Min Høitelstede! min Brudgom!
Spotter Du min Rærlighed!

Tredie Scene.

Dorothea sovende. Cañeri og to Maurer stige ned af
Bierget i Baggrunden.

Cañeri.

Stiger sagte ned af Bierget . . .
Grant jeg hørte Hestetraven
Mellem dette tykke Krat.

Første Maurer.

Det er vel den vilde Ganger,
Den, hvis Rytter vi har dræbt;
Dpad Skraenten brat den flygted;
Den vel er det, Du har hørt.

Cañeri.

Stiger ned med Laushed . . . Stille!
Som I veed, Granadas Krigsfolk
Sværme rundt i Egnen her.
Ivrigen de gaae paa Spor
Efter vore tappre Skarer,
Som ved Mord og Rov og Bold
En retfærdig Hævn udøve.
Daglig ventes Isabel

Hid til Alpujarras Fjelde
 Med en Hær, og ingen Maurer
 Meer skal taales; og vor Fæstning,
 Bort Benamegi skal sloifes,
 Styrtes ned fra Biergets Ryg.

Anden Maurer.

Var det her, Du hørte Lyden?

Cañeri.

Tvende Heste saae jeg ile
 Ned i Dalen, det er vist. (han opbager Dorotea)
 Men hvad seer jeg . . . hvis mit Die
 Intet Blendværk stuffer her?
 Er en Guddom fra det Høie
 Steget ned blandt disse Træer?
 Straalende i Rosenstær
 Hun paa Blomsterleiet hviler
 Ubevægelig, som død;
 Medens Liv fra Læben smiler,
 Og fra Kindens Morgenglød.
 Vestens Bind i Flugten iler,
 Ryser hendes Lillichud,
 Og det friske Løv bevæger,
 Som med Kølning vederqvæger
 Baarens unge, varme Brud,
 I det bløde Græs strakt ud.
 Indigt hendes Form sig præger
 I det Grønne, marmorhvid,
 Mellem tusind Blomsters Brimmel, —
 Medens Diets Straalehimmel

Af en Slummer, tryk og blid,
 Dækkes huldt i Hvilens Tid. —
 Tryllesyn, som for mig luer!
 Tor jeg nærmere vel gaae,
 Da med Elskovsqual Du truer,
 Skiondt endnu jeg fiernt Dig skuer,
 Og endnu dit Blik ei saae? — (han nærmer sig)
 See, den hvide Haand sig hæver —
 Hun vil tale — Læben bæver —
 Siælen er af Drøm omspændt.

Dorotea (i Søvn.)

Elskede! har jeg fortient
 Denne Strengthed?

Cañeri.

Røsten svæver
 Huldt imod mig, og har sagt:
 Den, der lyder Søvnens Magt
 Ei kan regnes blandt Gudinder.
 Hun, som jeg, har jordisk Liv;
 Dødeligheds Lov det binder.

Dorotea vaagner, Cañeri trækker sig et Par Stridt tilbage.

Dorotea.

Fly ei bort, min Ven! D bliv . . .

(hun reiser sig) Himmel! hvilket Syn oprinder
 Her, hvor nys jeg slumred ind,
 Medens huldt min Brudgom vaaged!
 Skræk mig iisner . . . er jeg blind?
 Har et Banvids Slør omtaaget
 Mine Sandser og mit Sind?

Jeg et fort Uhyre skuer,
 Der, liig Døden, grumt mig truer
 Og forfærder Hvo har brat
 Her forvandlet Dag til Nat?
 Hvo har tryllet Solens Luer
 Til en mulmsort Tordensky? —
 Elskte! . . . Hvorhen skal jeg flye?
 Siig, hvor er Du?
 (hun vil fligte, de to Maurer stille sig for Udgangen.)

Cañeri.

Hulde Pige!

Ei saa let Du bort skal vige.
 Stands dit Fied! Du kan ei flye;
 Fik Du end til Laans de Binger,
 Hvormed Elskovs Gud sig svinger
 Dig en Pül, fra Bryst til Bryst. —
 Hvis Du fulgtes hid til Fjeldet
 Med en Yngling, som din Kæst
 Kalder nu til Hielp og Trøst —
 Arme! Viid da, han er fældet
 I en blodig Baabensfærd.

Dorothea.

Fældet! . . . dræbt af Eders Sværd?
 Død! . . . Og jeg er end i Live!
 Liv jeg har . . . men uden Værd;
 Ei for ham jeg kan det give! —
 Klare Dag! Du Nat skal blive
 For mit Blik — jeg ham ei seer!
 Han er død! . . . Han er ei meer!

Død! . . . Jeg dette Ord udtaler,
 Og jeg dræbes ei derved?
 Er saa svag min Kiærlighed,
 At min Siæl hans Død sig maler,
 Og forgaaer ei brat i Dvaler? —
 Dog, maaskee jeg stuffet blev —
 Livet ei ham er berøvet;
 Ei saa stor en Synd er øvet,
 Ei saa vidt I Grumhed drev . . .
 Han er fanget blot . . . I Støvet
 Her jeg knæler ved din Fod;
 Livet, Frihed ham I stiente —
 Mig I gribe — mig I lænke!
 Dræb mig kun . . . jeg frit har Mod,
 Dffrer glad for ham mit Blod!

(Hun sunker ned ved Cañeris Fødder)

Cañerí løfter hende op.

Favre Dvinde! dæmp din Rummer!
 Ei dit Blod ham vække kan
 Op fra Dødens trygge Slummer.
 Ingen Bønner er i Stand
 Til at naae det fjerne Land,
 Hvor al jordist Dval forstummer.
 Tænk paa Livet -- glem den Døde!
 Dig tilsmiler Livets Fryd
 I en pragtfuld Morgenrøde.
 Skionhed, Aand og Elskov gløde.
 Om din Vaar i Haabets Pryd . . .
 Min Du blev, og ingen Skatte

Kunde mig dit Tak erstatte;
 Ingen indist Diamant,
 Som i Jordens Skjød man fandt,
 Og i Kongers Krone satte.
 Intet Guld fra Østerland;
 Perlen ei, sendt op fra Havet;
 Ingen kostbar Talisman,
 Med Vidunderkraft begavet. —
 Alpujarras Dronning bliv!
 Byd, befal paa disse Bierge!
 Borg og Land jeg eier — giv
 Mig din Haand, og med mit Liv
 Om din Lykke jeg skal værge.
 Følg mig ind bag Fjeldets Muur;
 Der et Paradiis Du finder,
 Hvor en herlig, riig Natur
 Huldt med Konsten sig forbinder,
 For den deiligste blandt Dvinder
 At modtage i sit Skjød.
 Følg mig . . . (han vil tage hendes Haand)

Dorothea.

Først med dine Baaben
 Giv mig tusind Gange Død!

Cañeri.

Om end tusind Bønner lød,
 Ei for dem min Barm er aaben.
 — Du forgieves flygte vil;

Ei det lykkes kan — I Tvende!

Kommer hid og griber hende!

(De to Maurer nærme sig)

Dorothea.

Det er Himlen Vidne til,

Dg vil ingen Tordner sende!

Intet Lyn fra Skyen gaaer,

Dg de frække Volds mænd naaer!

(Krigsmusik høres i Afstand og vedvarer til henimod Slutningen af Scenen.)

Første Maurer.

Hvilken Larm og Baabengny!

Anden Maurer (iler ud og kommer strax efter tilbage).

Flux til Baaben, eller fly!

Christne Skarer hid sig nærme.

Dp mod Borgen lad os tye,

At vi Liv og Hiem bestierme!

Cañeri (griber Dorotheas Haand).

Hurtig kom! følg os afsted!

Bort fra Krigens Larm og Fare

Hen til Kierlighed og Fred! (han vil trække hende bort)

Dorothea (staaer imod).

Himmel! hav Medlidenshed!

Første Maurer.

Hendes Raab vil aabenbare

Dette Stiul; kom følg os!

Anden Maurer.

Hør! —

Flux de komme!

Cañeri.

Hulde Dvinde!

Ti, og følg os!

Dorotēa.

Jngensinde!

Første Maurer.

Allah! See, vor Høvding døer
 For en trodsig Spanierinde;
 Dg med ham vor Kraft, vor Styrke,
 Dg vort Haab svandt bort i Mørke.

Anden Maurer.

Føre hende med os bort
 Er umuligt — Tre mod Mange
 Komme i et Nu til kort.
 Flux de tage os til Fange,
 Eller qvalfuld Død os give —
 Da vil Skylden Din kun blive!

Cañeri (slipper Dorotea).

J har Ret saa ley da vel,
 Skionne Mø, som mens Du blunded'
 Heelt min Dmhed havde vundet!
 Skiebnen røver mig mit Held
 Samme Stund jeg har det fundet. —

(til Maurerne) Eders er jeg, fæst og fri!

Svagheds Baand ei meer mig binde.
 Snart vi skal en Udgang finde
 Ud den hemmelige Sti. —
 — Hulde, deilige Christinde!

Livets Fryd ved Dig blev skabt —
Nu jeg har den evig tabt!

(Cañeri og de to Maurer ile ud til høire Side).

Fjerde Scene.

(Dorotea. Don Diego fulgt af Soldater, træder ind fra venstre Side.)

D. Diego.

Var det her, I Stemmer hørte?

En Soldat.

Det var mellem disse Træer.

Dorotea (træder frem).

Edle Herre! takket vær
For min Frelse. Himlen førte
Jer hertil, hvor, Døden nær
Jeg om Hielp og Redning søkked.
Haabets sidste Blus var slukket,
Da I kom med Trostens Lyd.

D. Diego.

Froken! med særdeles Fryd
Jeg til Eders Ord maa lytte.
Altsaa Roveren vi drev
Bort herfra . . . hans skionne Bytte
Derved frelst tilbage blev.
Men, Señora! tal, hvordan
Kom I hid blandt disse Fjelde?

Dorothea.

Herre! med min Egtfælle
Reiste jeg

D. Diego.

Nu vel! . . . og han
Er ei her? (Han seer sig om)

Dorothea.

Jeg neppe kan
Jer forklare al min Kummer . . .
Mens jeg hvilede her i Slummer
De ham dræbte . . . (hun græder)

D. Diego.

Hvilken Nød,
At mit Sværd ei kunde hindre
Saa beklagelig en Død.
Swagt jeg nu formaaer at lindre
Eders Sorgers store Bægt.
Flux jeg til mit Huus Jer leder;
Til Granada, til min Slægt;
Hvor min Datter trøster Eder,
Og med Omhu Jer bereder
Et fortroligt, venligt Hiem.

Dorothea.

Ei min Tak jeg kan udtale . . .
(hun vil kysses hans Haand)
Tør endnu jeg komme frem
Med en Bøn?

D. Diego.

J kan befale!

Dorothea.

Herre! lad da Eders Folt
 Søge overalt i Krattet
 Om hans Taaren er min Dolk . . .
 I forstaaer mig.

D. Diego.

Jeg har fattet
 Eders Ønske det skal skee.
 (han gaar tilbage, og giver Befalinger til nogle af Soldaterne).

Dorothea (ved sig selv).

Dg nu bort fra disse Steder,
 Der sliq Jammer maatte see!
 Her, hvor alle Jordens Glæder
 Blev for mig til Dval og Bee —
 Her jeg kom af Fryd beruset,
 Fuld af jordist Salighed —
 Her den ved et Lyn blev knuset,
 Dg mit Hierte brast derved
 Elskte Ven! Ulykkelige
 Gomez Arias! Her for mig
 Sank Du ned i Dødens Rige;
 Her mit Løfte offres Dig:
 Evgit skal dit Minde nære
 Nye Dvaler i mit Bryst;
 Smerten kun min Trost skal være,
 Savn og Beemod kun min Lyst!

(hun iler tilbage, møder Don Diego, og rækker ham Haanden; de gaar
 ud sammen, fulgt af Soldaterne).

Credie Act.

Den frie Plads udenfor Don Diegos Huus, som i første Act.

Første Scene.

Don Felix gaaer op og ned; Fabio kommer ud fra D.
Diegos Huus.

Don Felix.

Nu, fortæl, hvad hørte Du?

Fabio.

Frokenen er ene hjemme;

Don Diego er med Hæren

Efter Maurerne paa Jagt.

D. Felix.

Det er vel, saa er jeg sikker. —

Efter Dvaler, Kamp og Strid,

Efter Kummer, Lovl og Noie,

Haab oprinder for mit Die;

Endt er Savnets bittre Tid.

Her den evig Elftes Bolig

Hilser jeg med Fryd igien;
 Her, hvor Længsel drev mig hen
 Staaer jeg atter — skiondt urolig,
 Fuld af Tvivl og bange Frygt.
 Hævnet er jeg, og min Ære
 Ikke meer Foragt skal bære —
 Dog er Hiertets Haab ei trygt.
 Harmfuld jeg min Fiende dræbte —
 Beatriz dog intet veed;
 Uden det, omsonst jeg stred,
 Dg omsonst til Maalet stræbte.
 Snart hun skal erfare Alt:
 Jeg skal optøe hendes Kulde;
 Dg ei hvile, før den Hulde
 Har sin Spot tilbagekaldt.

(han vil gaae ind i Huset. Fabio standser ham).

Fabio.

Herre! Stands et Dieblit!

(han viser paa Baggrunden)

En Person os hist betragter —

Hid, mod Huset han sig agter...

Længe op og ned han gif.

Nu han iilsomt hid sig skynder...

Hør dog, hvad hans Til forkynder.

Anden Scene.

De Forrige. Don Juan, fulgt af en Tiener, (med hans Reisefappe) som bliver staaende i Baggrunden.

Don Juan.

Hvis, Señor, I, som det lader,
Er bekiendt i denne Stad,
Da tillad, jeg Eder spørger
Om ei dette Huus tilhører
Don Diego?

Don Felix.

Meget rigtigt;
Der han boer.

D. Juan.

Og hvis, Señor,
I, som jeg, vil Huset giæste,
Da maaskee I Bei mig viser;
Eders Fied jeg følge vil.

D. Felix.

Hav mig undskyldt — den jeg søger,
Ikke nu jeg træffe kan.

(affides til Fabio.)

Fabio, kom! igiennem Haven
Nu vi snige os derind.

(hoit til D. Juan.)

Hist, Señor! paa venstre Haand,
Første Dør — I staaer ved Maalet!

(han gaaer, fulgt af Fabio.)

Don Juan (allene).

Maalet? — At, mit Maal er dræbt!
 Haabet, der var klart oprundet —
 Det, hvortil min Hu har stræbt,
 Samme Stund jeg har det fundet
 Er i evigt Mørke svundet.
 Dorotea! dig jeg saae
 Af en Helgenglands omgivet;
 Uskylds Krands af Lillier smaa
 Om din klare Pande laae —
 Men den falmed' Hvad i Livet
 Er da reent? — Hvad tør man troe?
 Rærlighed og List Du kiendte,
 Flygted fra din Faders Bo —
 Og min Fryd, mit Hiertes No
 Flygted med — mit Haab forbrændte.
 — Mine Frænder hid mig sendte,
 At jeg, paa Fornustens Bud,
 Flux en anden Pagt skal knytte,
 Søge mig en anden Brud,
 Og til Elskovs Stemme lytte,
 Mens min Siæl er Kammers Bytte! —
 Vel! jeg som et Dffer gaaer,
 Hvor Fortvivlelsen mig leder
 Hvad end Skiebnen mig bereder —
 Maalet jeg dog aldrig naaer!

(han gaaer ind i Huset, fulgt af sin Diener).

(Stuepladsen forandres til et Værelse i Don Diegos Huus.
 Ved den ene Side en Dør til et Cabinet, ved den anden en
 Dør, som fører ud til Haven; en Floiddør i Baggrunden.)

Tredie Scene.

Gomez Arias og Gines træde ind fra Baggrunden.

Gines.

Dg nu vover I Jer atter,
Ei blot til Granada — nei,
Selv til Don Diegos Huus?

Gom. Ar.

Hvorfor ei? Don Felix lever;
Ei han døde af det Saar,
Jeg ham gav, og ikke længer
Straf mig truer for et Mord.
Dernæst, naar jeg her mig viser,
Ingen da formode kan,
Jeg har bortført Dorotea.
Hendes Flugt mig fremmed bliver,
Ei den lægges mig til Last.

Gines.

Godt du veed dit Kort at spille;
Dg du tager Tingen let.

Gom. Arias.

Kun paa Beatriz jeg tænker;
Kun til hende staaer min Hu;
Ene hun min Siæl opfylder.

Gines.

Ja, det kiender jeg! — Men siig,
Hvordan Sagen her skal endes,
Naar du er af hende kied?

Gom. Ar. (spøgende).

Nu, saa kan jeg vel forlade
 Hende paa et andet Bierg;
 Der er fleer end eet, min Ven!
 Den Tid, den Sorg — men i Dag
 Brænder kun min Siæl af Længsel
 Efter Beatriz at see,
 Og at høre, hvad der hændtes
 I den Tid jeg fiernet var.

Gines.

Nu, det Bigtigste I veed:
 Don Juan skal være kommen
 Til Granada, som man siger,
 For at ægte Beatriz.

Gom. Ar. (lytter)

Er hun ikke der?

Gines.

Jo vist!

(de trække sig tilbage).

Fjerde Scene.

De Forrige. Beatriz (fra Cabinettdøren)

Beatriz (ved sig selv)

En Person vil tale med mig,
 Som skal nylig være kommen
 Fra Guadix — hvem kan det være?
 Er her Nogen?

Gom. Ar.

Det er mig,

Doña Beatriz! jeg iulte
 Hid med Haabets lette Fied;
 Her, hvor Eders Kiærlighed
 I min Drom liig Himlen smiilte!
 Men, saasnart hertil jeg kom,
 Bringer Rygtet mig min Dom:
 Eders Haand alt bort er lovet
 Til en tredie Veiler, som
 I det Fierne kiæft har vovet
 At tilegne sig det Held,
 Der var al min Glædes Bæld —
 Det, for hvilket jeg maa lide,
 Sørge, længes, og maa stride
 Mod en anden Elffers Sværd —
 Ham, som en Gang før jeg mødte,
 Dg mit Sværd i Barmen stødte
 I en blodig Baabensfærd.
 Dog jeg kun i Mulmets Stund
 Her ham fandt — men hiin om Dagen
 Komme tør — nu dem i Sagen,
 Om til Klage jeg har Grund?

Gines (affides)

Skulde hver, som nu ham hører
 Ikke troe, han havde Ret?

Beatriz.

Señor Gomez Arias! let
 Jeg til Sandhed Eder fører:

Om Don Felix selv I veed,
 Hvordan han sig Indgang baned,
 Dg kom frem, da mindst jeg aned
 Han var nær, og med Jer stred.
 Hvis I troer den anden Veiler
 Kommer med mit Dnske her —
 Tænker I, han er mig tiær —
 Sandelig, I meget feiler.
 Er jeg da min egen Herre?
 Har jeg Skiebnen i min Magt?
 Har ei Rygtet Eder sagt,
 At min Fader selv — desværre!
 Denne Brudgom udvalgt har?

Gom. Ar.

Roligt I dog Alting bar,
 Taaler, at man Eder binder,
 Dg saa ilde just ei finder,
 At han kommer . . . (med Barme) Beatriz!
 Paa Din Trostak var jeg vis,
 Dg Du sveg mig!

Beatriz.

Hvis Du kiendte,
 Hvor min Siæl af Smerte brændte,
 Medens Du var fiern — Erindring
 Nævned uafbrudt Dit Navn;
 Dagligt jeg begræd Dit Savn,
 Dg kun deri fandt jeg Lindring —
 Endelig vi sees igien . . .

Dg den Stund jeg kun skal lytte
Her til Klager uden Nytte! . . . (hun græder).

Gom. Ar. (affides til Gines)

Naar man kæk besylder den,
Man ved Troløshed har krænket,
Selv man fri for Klager gaaer.

Gines (affides til Gom Ar.)

Ja, den Konst du godt forstaaer!
Dg da Beatriz har ffientet
Sig aldeles til Dig hen;
Herre! Skynd Dig bort igien
Til et andet Bierg med hende.

Gom. Ar. (affides til Gines)

Stille! (hejt til Beatriz) Altsaa, nu J troer,
Efter disse Forsvarsord
Hver en Tvivl hos mig skal ende?

Beatriz.

Sandhed frygter ingensinde,
At den ei skal Tiltro finde!

Femte Scene.

De Forrige. Celia, lidt efter Don Felix, begge fra
Døren til Haven.

Celia (iler ind)

Froken! giennem Havens Dør
Saae jeg nys Don Felix snige
Sig herind. (Beatriz yttres Skraal).

Gom. Ar.

Nu, jeg maa sige,
Han er dristig!

Beatriz.

Celia, hör!

Stynd Dig; hold ham flux tilbage!

Celia.

Ja, Señora, hvis jeg kan.

(hun gaær).

Gom. Ar.

Midt om Dagen kommer han

Dgsaa her! — I seer, min Klage

Grundet var

Beatriz.

I maa dog finde,

Stylden er ei min.

Gom. Ar.

Jeg seer,

Ei min Arm han frygter meer —

Dog, jeg snart hans Mod skal binde!

Beatriz.

Gaa herfra, Señor! Jeg beder

Ier indstændigt . . .

Gom. Ar.

Jeg skal flygte!

Jeg skal for min Fiende frygte?

Beatriz.

Hör mig, det er ei for Eder,

Kun for mig . . .

Gom. Ar.

Det har ei Fare;

Lad ham komme!

Celia (i Døren til Felix).

¡Rei Señor,

Ikke herind ...

D. Felix. (udenfor)

Blot et Ord!

Celia (i Døren til Beatriz)

Sig mig dog, hvad skal jeg svare?

Beatriz (til Gom. Ar.)

Lidet agter du min Ære!

Gom. Ar.

Mindre du min Kiærlighed.

Ingen Skam du føler ved,

At dit Huus skal aabent være

Før den Mand, som krænkede mig.

Beatriz.

I det Første som det Sidste

Jeg er skyldfri.

Gom. Arias.

Ei han vidste

Jeg var nær, og frit til dig

Tør han trænge ind ...

Beatriz.

Min Bøn!

Før at selv Du Alt kan høre,

Skjul dig her ... (hun viser til Cabinettet)

D, lad Dig røre

Bed min Bøn ...

Gines.

Ja vist! herhen

Efter mig!

Gom. Ar.

I Skul for ham?

Beatriz.

See, jeg grædende dig beder!

Gom. Ar.

Dvinder! Hvo kan modstaae Eder?

Gines.

Heri er det ingen Skam.

Gom. Ar.

Snart med Smil, og snart med Taarer

I bevæge Mandens Bryst;

Og en om og bønlig Røst

Med sin Trolddom Alle daarer!

(han sliuler sig tilligemed Gines i Cabinetet, og sees af og til i den halv-
aabne Dør).

Celia (træder ind, fulgt af D. Felix)

Froken!..

D. Felix.

Lad mig kun gaae ind!

Beatriz.

Hvad er dette?

Celia.

Ei jeg kunde

Standse ham. Mod alle Grunde

Viser han et trodsigt Sind.

Beatriz.

Sandelig! jeg ikke fatter,

Hvad Jer gav Anledning, ved

En saa stor Forvovenhed

Mig at krænke? I Jer atter
 Trænger ind i Huset, kun
 For med kiedsom Elskovsklage
 Uforskammret mig at plage.
 Kan I nævne anden Grund?

D. Felix.

Hør mig; I skal vide Alt.
 I mig nylig har anklaget,
 At jeg snedigt Jer bedraged —
 I mig har en Ridding kaldt —
 At som død jeg mig forstilte,
 Kun af Nag imod den Mand,
 I forblindet elske kan —
 Og at jeg ved List Jer skilte ...

Beatriz.

Ubeständig var min Færd;
 Bredens Ord jeg ikke minder.

D. Felix.

Bistnok, Haan og Spot af Dvinder,
 Krænker ei et prøvet Sværd. —
 Dog, udtalt af Eders Mund,
 Maatte den tilintetgjøres.
 Hævnen maatte flux udføres;
 Og jeg iulte samme Stund,
 Søgende min Fiendes Spor,
 Giennem Dale, over Bierge,
 Med et ærefrænket Bærg,
 Der forlangte Blod ...

Beatriz: (angest ved sig selv).

Jeg troer,

Han vil søge ham herinde.

D. Felix.

Endelig mit Maal er nær!

J skal vide Alting her.

Beatriz (affedes).

Himmel! om han skulde finde

Ham hos mig! Thi, det er vist,

Han har seet ham. Jeg forgaaer

Snart af Angest! (voit.) Siig mig, naar

Saae J Gomez Arias sidst?

D. Felix.

J Guadix jeg nys ham mødte;

Dg, hvor høit han end er priist,

At han tapper sig har viist,

Sværdet i hans Barm jeg stødte,

Dg ham dræbte!

Beatriz.

Jeg befiender,

Glimrende var denne Daad!

D. Felix.

Jeg var døv for Klogstabs Raad,

Hævnens fulgte jeg — og vender

Nu med Seier hjem til Eder.

Beatriz.

J har fuldbragt, hvad J svor —

Selv J er tilfreds, Señor —

Jeg er ligesaa . . . men beder
 Jer blot om, at gaae herfra.

D. Felix.

Nu, min Hævn jeg kunde spare,
 Da I har hans Død erfaret
 Med sliq Kulde . . .

Beatriz.

Siig mig da,
 Hvordan skulde jeg den høre?

D. Felix.

Hvilken Egegyldighed!
 Himmel! I er kold derved!
 Siig da, hvad kan Eder røre?

(Man hører Hestetrav og Stei udenfor. Celia gaaer til Vinduet).

Celia.

Hør! nu kommer Eders Fader!
 See, han steg af Hesten der.

(hun gaaer).

Beatriz.

O, min Gud! . . . Og I er her!
 Hvis I mig ei strax forlader,
 Er jeg dødsfens . . .

D. Felix.

Frygt kun ei!
 Her jeg vel et Stiul kan finde.

(han seer sig om).

Beatriz.

Siig mig, hvad I har i Sinde?

D. Felix (gaaer til Cabinettet).

Her, bag denne Dør . . .

Beatriz (forstrækket.)

Af, nei!

(D. Felix vil skjule sig, men finder de andre To).

Ginez (træder frem.)

Her er ingen Plads i Røden!

D. Felix.

Hvem er her?

Gom. Ar. (træder frem.)

Nu, det er mig!

D. Felix.

Gomez!

Gom. Ar.

Der befinder sig

Meget herligt efter Døden,

Som ham gav Dit tappre Sværd.

D. Felix.

Af Din egen Mund det høstes,

Du var dræbt.

Ginez.

Bag Lysat fortos

I af mig.

D. Felix.

En skændig Færd!

Men jeg skal til Sandhed gjøre

Mine Ord; og Beatriz

Selv selv skal see det.

(han vil blotte sin Haarde).

Beatriz.

Felix! hvis

Rogen her Jer skulde høre,
 Stræk mig dræber! — Hvad er liigt
 Tabet af sit Navn, sin Ære?
 Siig mig dog, hvor det ei være
 Hver en Ridders første Pligt,
 Den at skierme?

D. Felix.

Daarlig Bøn

Bilde jeg derfor kun hente.

Gom. Ar.

Ja, Señora, I kan vente,
 Han opfylder Eders Bøn. —
 Gaa, Don Felix! I det Frie
 Snart vi mødes. Skynd Jer, flygt!
 Ei vi stilles ad af Frygt.
 Jeg i Skiul vil oppebie
 Veilighed til bort at gaae.

(han gaaer atter ind i Cabinettet med Gines).

Beatriz.

Giennem Haven skynd Jer atter!
 Gaa, Don Felix! ei I fatter,
 Hvad jeg lider.

D. Felix.

Vel, jeg maa

Eder seie — skiondt med Smerte.
 Om jeg trods'er eller lyder,

Intet Haab min Elskov fryder;
Luffet er mig Eders Hierte.

(han gaar ud glennem Døren til Haven).

Beatriz.

(lukker Cabinetdøren i Vaas, og tager Nøglen af).

Fast jeg laaser Døren til;
Dg jeg her vil Nøglen giemme.

(hun putter den i Lommen).

Ei han skal et Ord fornemme,
Hvad min Fader tale vil. —
Siælekraft! Nu staa mig bi,
Til jeg trygt ham kan befrie!

Siette Scene.

Don Diego med Dorotea i Reisefappe og Slør, træde ind.

Beatriz, siden efter Celia.

D. Diego.

Beatriz!

Beatriz.

Vær mig velkommen,

Riære Fader!

D. Diego.

Du især

Nu kan meer end ellers hyde
Mig et glad Velkommen her.
En elskværdig, ung Veninde
Her jeg bringer til Dig hjem.

Dorotea.

Den Erkiendtlighed jeg føler,
Ordet ei kan stamme frem.

Trost og Fred I huldt bereder
 For et svagt, nedbøiet Sind;
 Og en Engels Smil mig vinker
 Mildt i Fredens Bolig ind.

Beatriz.

Ikke spørger jeg, hvorledes
 I til dette Huus er bragt;
 Eders Skønhed, Eders Ynde
 Meer end alle Ord har sagt.

D. Diego.

Dog, mit Barn! Du skal erfare
 Grusomhedens vilde Magt:
 Over Biergene hun nylig
 Med sin Egtesælle drog.
 Cañeri der overfaldt dem;
 Ridderen ihjel han slog,
 Og vort Komme blot befried
 Hende fra den Grummes Bold.

Dorothea.

Rædselsfulde Stund!

D. Diego.

Hun finde

Mod Fortvivlelsen et Skjold
 I Dit Venskab. Naar hun Styrke
 Bundet har mod Sorgens Bægt,
 Vil hun Alting os fortælle,
 At jeg kan til hendes Slægt
 Sende Brev om hendes Jammer,
 Og hvorhen hun monne gaae.

Beatriz.

Alt Dit ædle Sind er værdigt.
 Ja, Señora! tvivl ei paa,
 Skiondt der findes ingen Midler
 Imod Eders Dval — tilsidst
 Venstebog, og Tiden lindrer
 Alle Smerter — det er vist.

(Celia kommer)

Celia.

Nylig kom en gammel Herre
 I en Reisevogn hertil.
 Han forlanger Jer i Tale.

D. Diego.

Nu, jeg flux ham møde vil.

(han gaaer ud i Baggrunden, fulgt af Celia).

Beatriz (affides).

Himmel! hvad er her at gjøre?

Jeg kan ei betro min Nød

Til den ubekjendte Dame.

Heller ikke til mit Kammer

Hende føre hen, da Beien

Gaaer igiennem Cabinettet,

Hvor min Elsker sig har skjult.

(hun staaer og grunder).

Dorothea (affides).

Siden hendes Fader gif,

Ei et Ord til mig hun taler.

Ubeleiligt vist jeg kom.

Den Forladte stedse frygter,

Kun at være til Besvær.

(hoit) Jeg beklage maa, Señora!
 Var min Ankomst Jer imod.
 Taushed ofte mere siger
 End en Strøm af mange Ord;
 Ofte Blikket meer end Stemmen
 Yttrer sig — og jeg med Smerte
 Har forstaaet Eders.

Beatriz.

Ganste

J misliender mig. J Kummer
 Var jeg alt, før hid J kom;
 Lad det Eder ei forundre,
 Om endnu jeg er det.

Dorothea (affides).

Sorger

Og Bekymring overalt

Moder den, som Alt har tabt.

(Celia er kommen tilbage, og har talt sagte med Beatriz).

Beatriz (affides til Celia).

Ja, saaledes maa det være.

Gomez Arias først skal love,

Ei at gaae paa ny i Kamp.

(hoit) Celia! medens i mit Kammer

Alt jeg ordner, Du kan følge

Denne Dame ned i Haven,

(hun viser til Havdøren).

Hvor den svale Aftenluft

Sikkert vil forfriske hende.

Dorotea (affides).

Hun mig onsker bort herfra;
 Og jeg lyde maa. (hoit) Señora!
 Gierne i det Frie jeg gaaer,
 Hvor min Sorg kan vande Jorden
 Med sin Graad, og hvor mit Suk
 Frit kan hæve sig til Himlen.

(hun gaaer ud giennem Døren til Haven).

Beatriz (affides til Celia).

Bliv hos hende til jeg kalder.

(Celia følger efter Dorotea).

Syvende Scene.

Beatriz (aabner Døren for) Gomez Arias og Gines,
 som træde frem.

Beatriz.

Gomez Arias! uden Tvivl
 Har I hørt, hvad der er hændet
 Her i Huset?

Gom. Arias.

Ei et Ord

Kunde jeg derinde høre;
 Døren fast var lukket til.

Beatriz.

Viid da...

Gom. Arias.

Jeg vil intet vide;
 Jeg blot Felix søge vil.

Gines.

Himlen frie os, Herre! bedre
Var det saa, at blive her.

Beatriz.

Lob mig først...

Gines.

Der kommer Nogen!

Beatriz (lytter).

Gud, min Fader! — Skiul Dig atter!

Gom. Arias.

Giv mig Nøglen med!

Beatriz.

Vist ikke!

Kun Dit Lofte Dig befrier.

(Gomes Arias og Gines skule sig atter, Beatriz tager Nøglen af Døren).

Ottende Scene.

Beatriz. Don Diego.

D. Diego.

Beatriz! Hvad gjør Du her?

Beatriz.

Jeg Befalinger blot gav,
Om et Bærelse at ordne
Til den unge Dame.

D. Diego.

Hvor

Er hun nu?

Beatriz.

I Haven!

D. Diego.

Kære!

Tien mig i, en Stund at gaae
Ned til hende. Her i Salen
Maa jeg føre Herren ind,
Som kom reisende hertil.
Han vil i Fortrolighed
Tale med mig.

Beatriz (affides)

Høie Himmel!

(hoit)

Flux dit Bud jeg lyde vil.

(affides, imedens D. Diego gaaer ud for at hente D. Luis)

Det er uden Tvivl Don Juan,
Som skal være kommen nu. —
Hvilken Nød! Her skal min Fader
Dg min Brudgom tale sammen;
Hissfet er min Elsker skjult,
Dg paa Gaden gaaer min Fiende.

(Hun gaaer ud igjennem Havedøren. Det bliver efterhaanden mørkt).

Niende Scene.

Don Diego. Don Luis. (Beatriz sees af og til, lyttende ved Døren).

D. Diego.

Kom, Don Luis! i denne Sal I træde;
Her Eders Sorg I frit mig nævne kan.

At staae Jer bi vil være mig en Glæde,
Naar I kun selv forklarer mig hvordan.

D. Luis.

Det har jeg ventet — I vil Hielp tilstede
Som gammel Ven og ægte Riddersmand.

D. Diego.

Tal uden Dmsvøb!... Det var Eders Datter
Som flygted bort?

D. Luis.

Ik, ei min Dval I fatter:

Min Dorotea, hun mit Alt i Livet,
Yndig og blid, lig Baarens første Pryd!
Seent i min Alder blev det Barn mig givet,
Til Svagheds Støtte, til min Aftens Fryd.
Skyldfri hun var, og høielig som Sivet;
Ik! hendes Røst for mig var Harpelyd.
Nys til mit Hiem hun kommen var fra Klosteret,
Hvor hun i Dyd og Fromhed var opfostret.

Blid, medens jeg paa hendes Lykke tænker,
Flygter hun bort, bort fra sin Faders Bo.
Hemmeligt, skjult, sit Hierte bort hun skienker.
Hun til en Skurk, en Ridding gav sin Tro!
Ukiendt hun var med Verden og dens Rænker,
Tryk som et Barn, og tillidsfuld og fro;
Til hendes Gunst Forræderen sig baned
Veien i Hast, jeg ikke Faren aned.

Med ham hun flygted — rasende jeg hørte
De Skrækkens Ord — mit Barn han fra mig rev!

Til Ewig og List han hende snildt forførte;
 Hun Rærligheds og Falskheds Bytte blev.
 Mit Raseri, mit Vanvid Alle rørte;
 Min Datters Terne Skurken mig beskrev.
 Jeg iulte bort — en Plan jeg hurtigt fatter —
 Men — fandt ei Gom e z Arias, ei min Datter!
 Beatriz (lyttende ved Havedøren).

Himmel!

(Hun træder tilbage og lukker Døren).

D. Diego.

Hvad er dette?

D. Luis.

Hvis

Er dog denne Røst?

D. Diego.

J Sandhed,

Den der skreg var Beatriz.

— Hav mig undskyldt, Don Luis!

Jeg maa see, hvad der er hændet.

(han iler til Døren i Baggrunden, og raaber)

Celia! Laura! kommer! svar mig!

Har J ei min Datter seet?

(gaaer).

Tiende Scene.

D. Luis. Dorotea. (fra Havedøren) siden Gom. Arias
 og Gines.
 (Mørket tiltager)

Dorotea.

Hurtigt iulte jeg herind,

Da jeg hørte — ... Ha! hvad seer jeg! ...

D. Luis. *(indtræder)*
 Hvilken Røst!... Min Datter!... Himlen
 Sely mig leder til min Hævn...
 Slette Barn!

Dorotea.

Åh, Señor....

D. Luis.

(Som staaer nær ved Cabinetsdøren, raaber høit)

Ti!

Du fortiente, at mit Sværd
 Skulde...

(han blotter sin Kaarde, og gaaer henimod hende; Dorotea iler over paa den anden Side af Skuepladsen).

Dorotea.

Hvorhen skal jeg flye?

(hun griber i Cabinetsdøren, men finder den lukket).

D. Luis.

Bliv! ifald jeg før var blind,
 Du skal føle, nu jeg seer!
 Skiendige, foragtelige,
 Usle Skabning!

Dorotea *(udraaber i Fortvivlelse)*

Stand, min Fader!

Du vil dræbe mig?

Gom. Arias *(indenfor, banker haardt paa Døren)*

Luf op!

Hendes Fader myrder hende.

D. Luis.

Hvad er dette?

Dorothea.

Gid for evigt

Jeg sank ned i Jordens Skød!

(Hun synker paa Knæ, og bøier sit Hoved imod sine Hænder; Sjøret falder hende derved over Ansigtet).

Gom. Arias.

(idet han støder Døren op, og træder ind)

Var den end af Diamant,

Den skal op!

Dorothea (grædende)

Min Fader! hør mig!..

Gom. Ar. (ved sig selv)

Det er Beatriz! Nu skal hun

Blive min! (vender sig til Dorothea)

Frygt ei, Señora!

Jeg er her til Eders Forsvar!

D. Luis.

Falske Ridding! er det Dig?

Gom. Ar. (affides til Gines)

Hurtig ill til vore Heste...

Træk dem frem!

Dorothea.

(som har reist sig; affides)

Det var hans Røst!

Gom. Arias.

(iler henimod hende, og griber hendes Haand)

Følg mig hurtigt bort herfra!

Dorothea.

Frels mig!

(Gom. Arias og Dorothea ile ud i Baggrunden).

D. Luis.

(Iler efter dem, og faaer i Mørket fat paa Gines)
Falske Datter!

Gines.

Er jeg

Eders Datter?

D. Luis.

Sig mig da,

Hvem Du er?

Gines.

Nei, lad mig løbe,

At jeg hurtig hende naaer!

D. Luis.

Gil da bort!

Gines.

Med største Glæde!

(Han iler ud efter Gom. Arias og Dorotea).

Ellevte Scene.

D. Luis. D. Diego (med Lys). Beatriz, siden D. Juan.

D. Diego.

Hvad betyder denne Støi?

D. Luis.

Kiender I den Mand, som trængte
Sig herind?

D. Diego.

Hvem mener I?

Beatriz.

Hvilken Mand?

D. Luis.

En Mand, som flygted
Med min Datter her paa Stand.

Beatriz.

Flygted? (hun seer den aabne Cabinetsdør)
(ved sig selv) Han med hende flygted!

D. Luis.

Jeg maa strax forfølge dem!
(han vil ite ud, men møder D. Juan)

D. Juan.

Stoi og Raab jeg horte, ... derfor
J tilgibe, at jeg trænger
Mig herind. — Hvad! Don Luis?

D. Luis.

Don Juan? Hvorledes? ... Seer man
Eder i Granada?

D. Juan.

Her

Bil jeg søge Trøst og Lindring
For min grændseløse Dval.
Siig mig, har endnu man intet....

D. Luis.

Stand mig ikke! mens J spørger,
Er mit Barn for evig tabt.

D. Juan.

Don Luis! et Dieblit, ...

D. Luis.

Lad mig flyve! Lad mig ise!
Hun er flygtet anden Gang!

(han iler ud).

D. Juan (ved sig selv)

Flygtet atter? Hun var her?
Ubegribeligt! . . . (ved sig selv) Forgivees
Vil mit Hierte glemme hende.
Elfte, hulde Dorotea!
Evigt jeg begræder Dig.

D. Diego.

(har talt sagte med Beatriz)

Stakkels Barn! Du er forfrækket!
Trøst Dig! det har ingen Nød.
Støt Dig paa min Arm . . . Du skælver
Er Du syg?

Beatriz (kaster sig i hans Arme)

Af! næsten død!

Fjerde Act.

En Biergegn. I Baggrunden, paa nogle Høider, sees adskillige mauriske Forposter.

Første Scene.

Gomez Arias og Dorotea (i Reisekappe og med Stør for Ansigtet, ligesom i tredje Act).

Gom. Arias.

(til Gines, udenfor Scenen)

Jil, Gines! træk vore Heste
Hjæstet giennem Dalens Aa —

(til Dorotea)

Dver denne Høi at gaae
Sikkert er for os det bedste!
Ingen Fare kan os naae
Her i Lovets grønne Sale.
Længe red vi uafbrudt
Dver Marker, Bierge, Dale —
Nu jeg kan dog et Minut
Trygt med min Veninde tale.
Hæv det grumme Stør igien
Fra din Skionheds klare Luer —
Ingen Spejder her os truer.

Dorothea.

(Laaer sit Stør tilbage, og vil kaste sig i hans Arme)

O, min Gomez! Elfte Ven!

Gom. Arias (farer tilbage)

Dorothea! Dig jeg skuer?

Dorothea.

Ja — hvem ellers?

Gom. Arias.

Det er Dig?

Dorothea (med Engstelse)

Tal, min Elfte! Har Du ventet

Nogen Anden her, end mig?

Gom. Arias (vred).

Ha, fordømt! Dig har jeg hentet!

Hævnens Afgrund cabner sig

Før mit Dø. — Siig paa Stand,

Hvilken Trolddom kunde dølgje

Mig de kiendte Træk? — Hvordan

Kan Du overalt mig følge

Som en Skygge? ... Ikke kan

Jeg begribe....

Dorothea.

Har jeg drømt?

Kan jeg dine Ord forklare?

Dog — Du taler kun paa Strømt —

Du mig frelst, kiærligt, ømt....

Gom. Arias.

Paa mit Spørgsmaal Du mig svare!

Dorothea.

Da jeg vaagned op paa Fjeldet,
 Man fortalte, Du var død;
 Og, af Smerte overvældet,
 Uafbrudt min Taare flød. —
 Blid, end mere steg min Nød;
 Cañeri, den grumme Røver,
 Med forelsket Blik mig saae;
 Han, som Bold og Mord udøver,
 Saae jeg ved min Side staae.
 Intet Skiul jeg kunde naae —
 Truet af den frække Synder,
 Svandt mit sidste, svage Haab —
 Da med eet, ved mine Raab,
 Don Diego frem sig skynder,
 Og min Redning mig forkynder.
 Til sit Huus han har mig bragt,
 Til hans Datter, som Beninde —
 Ingen Trøst dog var at finde
 Mod min Smertes vilde Magt.
 Jeg kun leved for dit Minde,
 For min Dval og for mit Savn.

Gom. Arias.

Bidere!

Dorothea.

Mens Taaren bader
 Kindens Snee, i sikker Havn
 Der jeg troer mig — da min Fader
 For mig staaer.

Gom. Arias (affides).

Nu, som det lader,
Tog jeg ogsaa Feil af ham!

Dorothea.

Han sit Sværd imod mig drager —
Han bebreider mig . . . min Skam!
Sønderknuust min Siæl forsager —
Jeg brød ud i Strig og Klager . . .
Men, Du kom . . .

Gom. Arias (affides).

Hvor jeg var dum!

Dorothea.

Jeg din Stemme atter hørte,
Dg jeg blev af Glæde stum.
Du mig ud til Frihed førte —
Du var dengang ikke grum,
Eller vred — jeg taus Dig fulgte;
Kunde ei ved mindste Lyd
Tolke Dig mit Hjertes Fryd;
Glæden i min Barm sig dulgte.

Gom. Arias.

Hvad er nu din Hensigt?

Dorothea.

Byd,

Tal, befal mig! — Overalt
Vil hos Dig jeg boe og bygge.
Selv forelsket i din Skygge,
Paa dit Gienfærd har jeg kaldt;

Ønsked mig i Gravens trygge,
Stille, fredelige Hal....

Gom. Arias.

Graven ønskes kun af Daarer.

Dorothea.

For din Død randt mine Taarer —
Bil Du jeg begræde skal
Nu dit Liv? — Du grumt mig saarer
Bed din kolde, strenge Færd!
Livet stedse frygter Døden —
Mit dog nu har tabt sit Værd;
Gladere jeg var i Nøden,
Truet af et maurist Sværd,
End i Dag....

Gom. Arias.

Kun Sværmeri!

Dorothea.

Ak! hvf har ei Cæneri
Dræbt mig!

Gom. Arias.

Bilde han Dig myrde?

Du har sagt, paa Biergets Sti
Kom han, liig en kiælen Hyrde.

Dorothea.

Snart min Trods ham skulde bringe
Til at dræbe mig. Han bød
Pragt og Guld fra Jordens Skjød;
Men, jeg agted slikt kun ringe;
Jeg kun ønskede mig død!

Gom. Arias.

Du har selv forspildt din Lykke —
 Ingen Mangel vilde trykke
 Dig hos ham..

Dorothea.

D, grumme Spot!

Gom. Arias.

Paa hans Borg man lever godt;
 Det har tidt jeg hørt fortælle.
 Tænk, som Dronning paa et Slot...

Dorothea.

Huff, jeg er din Egtefælle,
 Bundet ved en hellig Eed —
 Og, end meer ved Kierlighed!..

Gom. Arias.

Naar vil I dog lære, Dvinder!
 At den Eed man bindes ved
 I en Elskovsruus, ei binder
 Naar vor Kierlighed forsvinder.

Dorothea.

Gysen, Skræk mit Hierte fylder.
 Gomez! tænk, hvad jeg har lidt!
 Tusind Taarer Du mig fylder,
 Tusind Suk og Dvaler — frit
 Jeg har fulgt Dig — kiærligt, blidt
 Alt jeg taalte...

Gom. Arias.

Jeg gad lære,
 Hvad jeg fylder Dig?

Dorothea.

Min Tre!

Alt paa Jord!

Gom. Arias

Nu, denne Gield

Pettelig kan afgjort være,
Naar vi skilles. Til vort Held,
Tid og Afstand Alt kan jævne.

Dorothea.

Naar vi skilles — siger Du?
Gomez! Sligt Du frit kan nævne?
Slet Du kiender kun min Hu.
Vild, os skiller Intet nu!
Hvor Du vanke hen paa Jord,
Evigt følger jeg Dit Spor.

Anden Scene.

De Forrige. Gines, lidt efter Cañeri, med nogle mauriske
Krigere.

Gines (iler ind).

Ti! For Alting, stille! ti!
See dog, Maurerne sig nærme
Hist fra Biergets mørke Sti.
Alle Helgene os stierme!
Tænk! om det var Cañeri!

Dorothea (forfærdet).

Cañeri!

Gom. Arias.

Har Du vel nødig
Ham at frygte? Dverflodig

Er Din Stræf. Er det ei ham
Som i Gaar Dig henrykt fandt
Hift paa Bierget? Han, som vandt
Flux Dig fiær?

Dorothea.

D, Spot og Skam!
Sligt Du nævne tør!

Gines.

Vi dølgje

Os herinde. Med sit Følge
Gaaer han ei ad denne Kant.

(De skiule sig alle Tre bag Krattet. Cañeri og nogle Maurer træde ind).

Cañeri.

(til en Maurer, idet han viser til en Klippesteen i Forgrunden).

Denne Post Du tage Vare!
Bed det mindste Tegn til Fare
Nyd Din Klogskab! Brug Dit Syn!
Naar Dit Horn til Hielp os kalder,
Snart fra Høi til Høi det gjalder,
Da jeg iler som et Lyn,
Dg vor Fiende overfalder.
Brødre! huff, den fidsfte Grund
Af vort Fødeland vi værge.
Sammentrængt i disse Bierge
Stride vi til fidsfte Stund;
Værne her om Fædres Blund
I de fredelige Grave,
Værne om den fskionne Have,
Som var Tapperhedens Løn.

Moslems Kriger, Friheds Søn
Heller døer, end vorder Slave!

(Han gaaer med sit Følge, paa Skildvagten nær).
(Gom. Arias træder frem med Dorotea ved Haanden).

Gom. Arias (halvt ved sig selv).

Hvor jeg vandrer end paa Jord,
Vil Du følge mine Spor?
Du vil til mit Fied Dig binde?
Nei! — Nei, før skal Cañeri
For Din Nærhed mig befrie!

Dorotea (ængstelig).

Gomez! hvad har Du i Sinde?

Gom. Arias gaaer rask hen imod den mauriske Skildvagt, der standser
ham med sit Vaaben.

Den mauriske Kriger.

Holdt! hvem der?

Gom. Arias.

En Mand der søger
Cañeri, Din Hovding, her.
Säg, hvor er han?

Krigeren.

Han er nær.

(Han blæser i sit Horn; Tegnet gientages i det Fierne).

Gines (til Gom. Arias).

Tro mig! ei med ham man spøger.

Dorotea (affibes).

Disse Lyd min Stræk forøger!

Tredie Scene.

De Forrige. Cañeri træder ind, fulgt af nogle Krigere.
Efterhaanden samle sig flere Maurer i Baggrunden.

Cañeri.

(med blottet Sværd; til Skildvægten).

Kalder Du mig atter hid?

Hvad er Grunden?

Gom. Arias (gaaer imod ham).

Kun en Kvinde,

Tappre Hovding; ingen Strid

Her Du paa Din Vej skal finde.

Dorotea (til Gom. Arias.)

Tal dog, hvad har Du i Sinde?

Gom. Arias.

Jeg vil sælge Dig. Ei meer

Skal Dit Fied mit Spor opdage;

Ei Du vende skal tilbage,

Som den første Gang.

(Dorotea forstummer af Rabsel).

Cañeri (udbryder glad).

Jeg seer

Atter hende, som min Klage

Savnet har med mange Suk!

Gom. Arias.

Siig! er denne Kvinde smuk?

Cañeri.

Spørger Du? — Du Tvivl kan nære?

Ei for hele Verdens Guld

Denne Mø jeg vil undvære.

Bilde hun mig være huld —
 Christen! Du af mig begiere
 Hver en Skat, min Klinge vandt,
 Alt det Guld, som Dybet skjuler
 I Sierra Nevadas Huler;
 Jordens første Diamant,
 Som i Fjeldets Nat man fandt,
 Blank, liig Stierne i det Høie,
 Klar, som hendes eget Die —
 Og Smaragden, lys og grøn,
 Slebet af med Kunst og Meie,
 Herligt tindrende og skion,
 Liig paa Græsset Duggens Draabe
 I et pragtfuldt Morgenskiær;
 Og Rubinen, hoi af Værd,
 Og Saphirer, kan Du haabe,
 Alt jeg villigt lover her;
 Jeg kun agter Prisen ringe
 Mod den Skat, Du mig vil bringe.

Som. Arias.

Skynd Dig, at det hurtigt skeer!
 Viid, saa gierne jeg vil sælge,
 Som Du kjøbe.

Cañeri.

Jeg skal vælge
 Af det bedste, som jeg seer.
 Livets Sol er her oprundet,
 Haabets Straale mod mig leer.

Jeg den Elskede har fundet,
 Jeg en deilig Brud har vundet!

(han iler ud, fulgt af adskillige Krigere; de øvrige blive i Baggrunden).

Dorothea.

Vilde Rovdyr! lumske Tiger!
 Frække, nedrige Tyran!
 Grumme Love! falske Slange!
 Du sliig Udaad øve kan?
 Menneſte! — om jeg ſaaledes
 tør Dig nævne — Du vil her
 Sælge mig, ſom er Din Eige,
 Mig, ſom een Gang var Dig kjær?
 Jeg, ſom ei blot er en Dvinde,
 Men Din Elskede, Din Liv?
 Jeg, ſom offred Dig min Fader,
 Hiemmet, Vren og mit Liv? —
 Een Gang kun jeg var Slavinde,
 Faſt i Elſkovslænker lagt,
 Lød Dig ſom en Hund ſin Herre,
 Men — ved Kiærlighedens Magt.
 Du har Lænken ſonderrevet,
 Selv Du brød mit Slaveri.
 Jeg kan ei til Trældom sælges —
 Fri jeg fødtes; jeg er fri!

(Dorothea vedbliver efter et lille Dophold).

Ikke nok, at Du forlod mig
 Ene, i den vilde Skov;
 Trodsed Pligt og helligt Løfte
 Menneſkers og Himlens Lov —

Nu Du vil endog mig sælge!
 Døe sliq en uhørt Daad,
 Foleslos ved mine Bønner,
 Ved min Jammer, ved min Graad.
 Himlen vil paa Dig mig hævne!
 Regte Dig sit milde Lys;
 Baarens Luft til Dig vil bringe
 Siæleangstens kolde Gys!
 Boddelen maaskee vil tvinge
 Dette frække Dvermod;
 Af Din Slovhed skal Du vækkes,
 Badet i Dit eget Blod!
 — Dog, hvad har jeg sagt! — Min Husbond!
 Min Hoitelstede! mit Liv!
 Hvad jeg talte, var i Banvid,
 I Fortvielse — tilgiv!
 Hvis jeg nogentid Dig krænked,
 Du mig kan mishandle frit.
 Straf mig kun; til Dig jeg gav mig,
 Alt mit Bæsen er jo Dit —

(hun kaster sig paa Knæ.)

O, men sælg mig ikke! — dræb mig,
 Lev Du lykkelig og glad!
 Luftens Aande Dig forfriske!
 Skovens koligt grønne Blad
 Dig beskygge! Blomster dufte
 Ved Dit Fied, og Kildens Bæld
 Huldt affpeile Dig Dit Billed!
 Overalt Du møde Held!

(Som. Arias gaaer utaalmobig frem og tilbage).

Mine Trudser, mine Bønner,
Alting er forgieves! — Ei,

(Dorotea reiser sig).

Svage Koft! den Grummes Hierte

Dig er lukket — Cañeri

Elsker mig — og jeg kun føle

Kan for den, som hader mig.

— Ei til Kiærlighed, til Medynk

Lad min Dval da røre Dig! —

Señor Gomez Arias!

Hav Medlidenhed:

Stød ei bort den Arme,

Som har fulgt Dit Fied,

Giennem Biergets Huler

Dver Klippens Sti —

Dg i Blinde vandred

Til Benamegi! —

(En lille Pause).

Frygter Du, jeg skal forraade,

At jeg Falskheds Dffer blev,

At min Læbe skal fortælle,

Hvad Du grusomt her bedrev —

Til et Kloster Du mig bringe,

Hvor for Verden, og for Dig

Jeg er død, selv førend Døden,

Trøstens Engel, vinker mig.

— D, men sælg mig ikke! Heller

Lad til Beatriz mig gaae!

Jeg vil sige, Du blev stuffet,

Alt Du aldrig før mig saae;
 Gomez! til det største Dffer
 Jeg endnu vil tvinge mig:
 Før mig til Dit Huus; da vil jeg
 Tiene Beatriz og Dig.
 Idmygt vil jeg hende lyde,
 Hende, som mig røved Alt!
 Jeg, som var min Faders Stolthed,
 Som var Guadix's Afgud kaldt —
 See, jeg synker ned i Støvet! —
 Brat forstummer nu min Røst!
 Du, som eengang var min Afgud,
 Hav dog Medynk, giv mig Trost!
 — Señor Gomez! Sælg mig
 Ei til Slaveri!
 Lad ei bort mig føres
 Til Benamegi!

(Cañeri er under Slutningen af hendes Replik kommen tilbage, fulgt af en Maurer, som bærer adskillige Punge og et Skrin med Juveler. I det han træder frem, serer Dorotea forfærdet tilside).

Cañeri.

Christen! meer end Du forlanger,
 Bringjer jeg i denne Pung.
 Guld den fylder, og den anden
 Er af Solomynt stor og tung;
 Olandsen af Juveler straaljer
 I det kostbart fyldte Skrin;
 (han aabner det, og giver Alt til Gom. Arias.)
 Tag dem hen, de rige Skatte!

Gom. Arias modtager dem, Cañeri griber Doroteas Haand).

Nu Christinde! Du er min!

Dorothea.

Jeg Ulykkelige!

Gines.

Herre!

Kan jeg troe, hvad her jeg seer?
 Uden Tvivl Du Dig betænker,
 For saa grum en Udaad skeer.

Gom. Arias.

Hver en Klage vil Du spille;
 Hvert et Raad er her forødt.
 Dvinderne mig har fordærvet
 Fra den Stund, da jeg blev født.
 Lad nu her den Ene bøde,
 For den Synd de Andre drev —
 Maurer, gaa! tag hende med Dig;
 Thi, med Kette Din hun blev.

Cañeri.

Følg mig, deilige Christinde!
 Følg mig ind i Borgens Hal,
 Hvor af mig og tusind Læber
 Du til Dronning hyldest skal.

Dorothea.

Frels mig, Himmel!

Cañeri (til nogle Krigere).

Fører hende

Ind i Borgen. (Maurerne nærme sig).

Dorothea.

Gomez! hør!

Endnu eengang til Dit Hierte
Lad mig tale, før jeg døer!

Cañeri (træder imellem dem).

Til Maurerne:

Du er min, og jeg er skindsyg —
Fører hende bort herfra!

Dorothea.

Stierner! I, som Skiebnen styre!
Dagens Lys, som dette seer!
Fielde, I som Vidner ere!
Høie Himmel, som ei meer
Mig beskytter! Biergets Binde!
Frie, muntre Fuglehær,
Som mig hører! Vil I bringe
Mine Klager fiernt og nær
Over Jord — og mine Bønner
Om den Arme at befrie,
Som blev solgt, og førtes
Til Benamegi! —

(Maurerne have imidlertid omringet hende, og føre hende bort. Cañeri følger noget efter).

Gines (til Gom. Arias.)

Er det muligt? — Du kan modstaae,
Kores ei ved hendes Bøn? —
Længe saae jeg til i Taushed,
Harmen bruuſte dog i Løn.
Frygten for Din Brede længe
Har inod min Meddynt stræbt;
Dog, om tusind Liv jeg eied,

Dg blev tusind Gange dræbt,
 Jeg maa tale! — Skynd Dig, Herre!
 Jil, gjør hende atter fri!
 Som et Barn hun uerfaren
 Har Dig fulgt paa Bei og Sti,
 Skientet Dig sit Hiertes Omhed,
 Elsket Dig med trofast Sind —
 Herre! — tænk, Samvittigheden
 Døyses ei for evigt ind!

Gom. Arias.

Troer Du, jeg Moral vil høre
 Af min egen Tieners Mund?
 — Tappre Maurer! kom tilbage!
 Hør mig blot en ringe Stund!

(Cañeri kommer, fulgt af et Par Krigere).

Denne Tiener uforstammet
 Bed sin Frækhed krænker mig;
 Kan Du bruge ham til Slave,
 Vil jeg skienke ham til Dig.

Cañeri.

Hvorfor ikke?

Gines.

Jeg, en Slave!

Gom. Arias.

Tag ham kun i Riøbet med.

Cañeri.

D, ja gjerne!

(Han vinker ad de Krigere, som fulgte ham, og disse gribe fat om Gines's Arme. Cañeri gaaer atter bort..)

Gom. Arias.

(ved sig selv).

Begge staae vi os derved.
 Hvilket Held! For tvende Plager
 Blev jeg her paa een Gang fri!
 Ingen af de To skal tale
 Om min Færd med Cañeri. —
 Den som veed at gribe Lykken,
 Ham kan Jorden bringe Fryd!
 Ude Daarer, der vil plages
 Med den Snak om Pligt og Dyd!
 Tvende Fiender har jeg mistet —
 Nu afsted til Beatriz!
 Jeg er fæst — og riig paa Skatte —
 Nu er Lykkens Gunst mig vis!
 (han iler ud).

Gines.

(som imidlertid forgieves har stræbt at løsrive sig).

Jeg en Slave? — Jeg, som fødtes
 Mere fri, end Biergets Luft.
 Sælge mig, som elsker Frihed
 Meer end alle Blomsters Duft!
 Jeg, som i det Frie jubled
 Liig i Baaren Skovens Fugl!
 — Gronne Bierg og klare Himmel!
 Muntre Chor i Lundens Skul:
 Straal ei længer, syng ei mere!
 Hyller Jer i Sorgens Dragt —
 Thi jeg ikke meer skal frydes
 Ved den skionne Verdens Pragt.

Yntes over mig, den Arme,
Som ei meer er fri,
Men i Trældom føres
Til Benamegi!

(han føres bort af Maurerne)

Femte Act.

En Biergegn. En Stare spanske Krigere opfyldte Stuepladsen.
 I Midten staaer Dronning **Isabel**, omgivet af adskillige Damer
 og Hofmænd. En **Munk**. **D. Felix**. Ved den ene Side
Don Luis. Siden **Gines**.

Første Scene.

Dronningen.

Mit heilige Granada!
 Jeg hilser Dig, her fra Sierra Nevada;
 Hvis Fod, med svale Skygger
 Den Vandrende mod Solens Brand betrygger,
 Mens Toppen i det Fierne
 Sig hæver sneedækt mod den blanke Stierne.
 Hver Gang mit Blik Dig sruer,
 Paa ny for Dig min Siæls Beundring luer.
 Mig Edens Port blev aaben,
 Dengang Du vundet blev ved spanske Baaben.
 Dog, end den frække Maurer
 Med Christenblod tør plette Seirens Laurer.

Derfor, paa disse Bierge,
 Med Kong Fernando, Christenhedens Bærge,
 Med min Gemal jeg mødes,
 Paa det at Vantro evigt bort kan flødes.
 Halvmaanens Glands skal blegne!
 Det krumme Sværd for Korsets Kraft skal segne!

Alle.

Vor Dronning leve!

Don Luis (træder frem).

Hil Dig Isabel!

Berømmelige Dronning! Hvor Du træder,
 Dig Seirens Palme vinker; Fryd og Held
 Ledsfage Dig; Dit Spor er evig Hæder.
 En Oldings Taare Dine Fodder væder —

(han knæler).

Skient mig Retfærdighed!

Dronningen.

At øve Retfærd

Er Majestætens Pligt. — Reis Jer fra Jorden,
 Siig Eders Navn, og siig, hvad I begierer.

D. Luis (reiser sig).

O grumme Skiebne, som jeg skal forkynde!
 Min Læbe standser — hvor skal jeg begynde?

(Dronningen vender sig til de Dmstaaende).

D. Felix.

Det er Don Luis, min Dronning!
 Ham, hvis Datter bort er ført
 Af Don Gomez Arias — hvilket,
 Som jeg veed, er Dig fortalt.

Dronningen.

Arme Fader! Dog, fat Mod!
 I skal trostes. Eders Datter
 Snart skal af den frække Voldsmand
 Gives Jer tilbage. Haardt
 Skal han for sin Udaad straffes.

Gines (i Maurerdragt, iler ind.)

Siig, er Don Luis ei her?

Dronningen.

Hvad? en Maurer!

Gines.

Nei, en Christen,
 Solgt til Slave af en Spanier.

Dronningen.

Solgt? af hvem?

Gines.

Af Gomez Arias!

Don Luis (ivrig).

Tal! — Min Datter — siig, hvor er hun?

Gines.

Dorotea? — Hun blev ogsaa
 Solgt med mig til Cañeri.

D. Luis.

Solgt til Cañeri! — Mit Barn!
 Solgt! Min Datter! Hoie Himmel!
 Solgt af ham, der hende røved!

Dronningen.

Hvillen uhørt Skiendighed!

Gines (giver D. Luis et Brev).
Læs, hvad Eders Datter skriver.

D. Luis (læser, og udbryder).
Gomez Arias! Bee Dig, Bee!

Dronningen.

Overalt man skal ham søge;
Dg til den, der bringer ham
Død, to tusinde Dukater
Lover jeg, men dobbelt Priis,
Hvis man levende ham bringer!

D. Felix.

Hævnen er den Priis jeg søger.
(til Soldaterne).
Følger mig! Vi naae hans Spor,
Hvor han sfiules end paa Jord!
— Arme Fader! dæmp Din Rummer;
Retfærd hviler ei i Slummer.
(Han iler ud, fulgt af mange Krigere).

Dronningen.

Dg nu bort mod Cañeri!
Snart vi skal Din Datter finde;
Maurerborgen skal forsvinde;
Snart forgaaer Benamegi.
Korsets Hær skal Seier vinde!
(Hun iler ud, fulgt af alle de Dvrigte).

Lunden Scene.

Stuepladsen forandres til en hiergig Egn med Stov, i Nærheden af den mauriske Fæstning Benamegi, der sees ved den ene Side i Baggrunden. **Cañeri** og **Dorotea** træde ind, fulgte af adskillige mauriske Mænd og Fruentimre.

Cañeri.

Kom, min deilige Christinde,
 Gaa kun frit i Lunden her!
 Ei Du skal mig grusom finde
 Imod den, min Siæl har kjær.
 Grant jeg veed, at ingensinde
 Hiertet led en Herskers Bud;
 Mit kun er en ydmyg Slave,
 Der tilbeder varmt sin Brud.
 Kiærlighed er blot en Gave,
 Som frivilligt deles ud.
 O, gid Din jeg kunde vække!
 — Jeg er ingen grum Tyran —
 Lad min Farve ei Dig skrække;
 Tro mig, bag det mørke Dække
 Milde Luer gløde kun.
 See, min Vrefrygt Dig viser,
 At jeg kiender Elfskovs Værd.
 Ei den Blomst min Hylдинг priser,
 Frygte skal barbarisk Færd.
 Dvindens Blik er skarpe Sværd,
 Naar de truende os fierne —
 Hendes Smil er Lyffens Stierne.

Doro tea.

Maurer! jeg saa høit Dig agter,
 Og saa megen Tak Dig skylder,
 At jeg vil ei stufte Dig.
 Hør mig! opgiv hvert et Haab
 Om min Kiærlighed at vinde.
 Tro mig, dette Hiertes Ild
 Er for evig slukket. Aldrig,
 Aldrig meer paa Jord det tændes!
 Hvert Forsøg vil være spildt.

Cañeri.

Haabet først med Livet døer.

Doro tea.

Tak kun ei saaledes. Stedsfe
 Saaer Du kun det samme Svar.

Cañeri.

Først jeg med Din Sorg vil kæmpe.
 Ved Forlystelser, ved Sang
 Og Musik jeg vil forsøge,
 At adsprede dette Mulm,
 Som Dit Dies Klarhed dækker.

(til en Maurer).

Kald min Sanger hid, og sig:
 Flux et Dvad om Kiærlighed
 Til hans Strengelseeg skal lyde.

(Maureren gaaer, Sangeren træder frem. Doro tea sætter sig ved den ene Side).

Den mauriske Sanger (spiller og synger).

„Señor Gomez! lad Dig røre!
 Sælg mig ei til Slaveri!

Lad dem ikke bort mig føre
Til Benamegi!"

Doro tea (treffer sig).

Himmel! er alt min Historie
Blevet til en Folkesang?

Sangeren (vedbliver).

„Señor Gomez Arias,
Hav Medlidenshed!
Med den arme Pige,
Som har fulgt Dit Fied!"

(Doro tea græder).

Cañeri.

Stille! Ti dog! — Intet mere
Lad os høre denne Sang.
Du paa ny kun vækker Sorgen
Af et flygtigt Drommeblund.

Doro tea.

Lad ham synge! disse Toner
Lyde bedst i denne Stund.
— Viid, den Smerte, man blot føler
Naar den nævnes, er ei stor —
Sorgens Udbrud lindrer Smerten —
(til Sangeren).

Laan min Kummer Dine Ord!

(Han begynder atter at spille, men afbrydes af en maurisk Krieger, som iler ind).

Den mauriske Krieger (til Cañeri).

Nær herved i Dalen sees
En bevæbnet Kriegerstare.
Stig paa denne Pynt — herfra
Kan Du see dem.

Cañeri.

Flux til Baaben!

(Han stiger op paa Pynnten og seer ned i Dalen).

Dorotea (ved sig selv).

Om det var den spanske Hær,
 Der med Frelse hid sig nærmer?
 — Har Gines alt med mit Brev
 Naaet Guadix — og seet min Fader?
 — O, kan Haabets Glint om Frihed
 End bevæge dette Bryst?
 Kan paa ny min Land oplives, —
 Kan den aabne sig for Trøst?

(Alle væbne sig. Cañeri kommer tilbage, og griber Doroteas Haand).

Cañeri.

Jeg min hulde Skat bevarer
 Trygt i Ly af Borgens Muur;
 Bringer Fuglen i sit Buur,
 Sikkret der mod alle Farer.

(til Maurerne).

Brødre! Nu til Kamp afsted!
 Ingen Spanier hid sig nærme!
 Hiemmet, Arnen vi bestierme,
 Slaae for Frihed og for Fred —

(sagte til Dorotea).

Og for Dig, min Kierlighed!

(Han iler bort med Dorotea, fulgt af alle de Døvrige).

Tredie Scene.

Det Indre af en Hytte paa Bierget.

Don **Diego** træder ind med **Beatriz** i Reisedragt.

D. Diego.

Her, mit Barn i denne Hytte,
Kan Du vente paa mig rolig,
Her sig ingen Fare nærmer.

Beatriz.

Hjemme i vor øde Bolig
Var min Siæl kun Sorgens Bytte:
Her Din Nærhed mig bestiermer.
Tak, min Fader! at Du foiet
Har min Bøn, og tog mig med.
Glad jeg følger Dine Fied,
Selv med Krigens Gru for Diet.

D. Diego.

Tryk Du her en Stund Dig dølge;
Jeg maa hurtig ile bort,
Men forlader Dig kun kort.
Snart Du med et tappert Folge
Til vor Dronning føres hen;
Der, mit Barn! vi sees igien.
Her jeg sikker Dig forlader.

Beatriz.

Gaaer Du nu i Strid, min Fader?

D. Diego.

Engst Dig ikke, Barn! Farvel!
Snart vi sees med Fryd og Held.

(Han omfavner hende og iler ud).

Fjerde Scene.

Beatriz allene, siden Gomez Arias.

Beatriz (allene).

Af, til Strid min Fader gaaer!
 Ene staaer jeg her tilbage
 Med min Jammer og min Klage;
 Ingen Trøst mit Dre naaer.
 Bort jeg flygtet er fra Huset,
 Hvor min Fred blev sønderknuset;
 Ingen Fatning har jeg meer,
 Nædsler overalt jeg seer —

(fortvivlet).

Gomez Arias har mig stuffet;
 Skiendigt, grumt han mig bedrog.
 Han min Fred til Jorden slog,
 Dødens Piiil mit Bryst har truffet.
 Gensomhed er mig en Gru —
 Aanden, Tanken er forvildet;
 Overalt jeg seer hans Billed,
 Har hans Troløshed i Hu.

(Hun kaster sig paa en Stol og falder i Tanker. Gomez Arias træder ind, uden at hun bemærker ham.)

Gomez Arias (affides).

Endelig jeg hende finder!
 Hun sin Fader hid har fulgt,
 Og bag Leirens Værn sig dulgt.
 — Snart hver Misforstand forsvinder;
 Mere hurtig selv end Rygtet;
 Vilte jeg afsted hertil.

Alting let sig jævne vil,
 Naar hun hører, jeg er flygtet
 Fra den Anden, da jeg saae
 Mig bedraget, og til hende
 Vil med Jil tilbagevende.

Beatriz (ved sig selv).

Jeg af Smerte vil forgaae!

Gomez Arias (hoit).

Skønne Beatriz, min Stjerne
 Mig i Aftes grumt bedrog!

Beatriz (farer op).

Gomez! (hun vender sig atter bort fra ham).

Gom. Arias.

Jeg en Anden tog
 For min Elfte. I det Fierne
 Jeg opdaged først min Feil.
 Himmelfalden flux jeg iler
 Atter hid, hvor Lykken smiler
 Fra Dit Dies klare Speil.

Beatriz.

Og Du har da ingenfinde
 Forhen denne Dame seet?

Gom. Arias.

Nei!

Beatriz (heftig).

Jeg veed, hvad der er skeet,
 Veed, hun var Din Elskerinde,
 Dorothea, overalt
 For sin Ynde priist af Rygtet;

Dg med hende var Du flygtet!
 Maurerne Jer overfaldt,
 Dg adskillte Jer, men Du
 Hendes Spor med Omhed søgte —
 Med min Siælesfred Du spøgte,
 Mens hun throned i Din Hu.

Gom. Arias.

Snart Du Sandhed skal erkiende,
 Alt jeg vil forklare Dig.
 Dorotea elsker mig,
 Men jeg hader, affhyer hende.

Beatriz.

Erygt jeg kan for hende svare:
 Ei hun havde fulgt Dit Fied,
 Hvis hun ei var loffet med
 Ved en snedig Elstovssnare.

Gom. Arias.

Kun til Dig mig Længsel drev.
 Hiertet ingen Anden rummer;
 Dg jeg flygted, mens i Slummer
 Hun paa Bierget ene blev —
 Da et Skrig om Hielp jeg hørte,
 I den Tanke det var Dig,
 Fuld af Skræck jeg skyndte mig,
 Dg til Frelse hende førte.

Beatriz.

Hvilket Held! Paa een Gang Du
 Fied' da to Elskerinder.
 Her et mindre Tal Du finder —

Ikke Een Du træffer nu!
 — Til herfra! Din Kærlighed
 Jeg vil ei med Andre dele.

Gom. Arias.

Nu Du vide skal det Hele!
 Hør mig: Dorotheas Fied
 Skal ei meer min Lykke hindre.
 Hun ei standse skal min Bei, ..
 Hun... (han holder inde).

Beatriz (ivrig).

Forklar Dig!

Gom. Arias.

Røb mig ei!

Det er meer ei eller mindre:
 Hun er solgt til Cañeri!
 Denne Maurer hende skued,
 Og af Elskov slux han lued,
 — Let jeg blev for hende fri!

Beatriz.

Hvad? — Umuligt!

Gom. Arias.

Paa min Tre!

Tro mig! — Til Din Skionheds Magt
 Er hun som et Dffer bragt.

Beatriz.

Nei! — Nei, det er ikke sandt!

Gom. Arias.

Ved Din Skionhed kan jeg sværge:

Hun er solgt bag hine Bierge,
Skiondt hun had og Taarer randt

Beatriz.

Du har hende solgt?

Gom. Arias.

Ja vist!

Ja, ved hvert et Helgenbilled,
Som i Kirken er opstilled!
Bed min Kiæthed!

Beatriz.

. Solgt ved List,
Mens af Kiærlighed hun fulgte?

Gom. Arias.

Kiære! tvivler Du endnu?

Beatriz.

Nei? — nu troer jeg det — med Gru!
Sandhed, der sig længe dulgte,
Lys for mit Blik, min Aand.
— Arme Pige, rigt begavet!
Blev Du levende begravet
Af Din Elffers frække Haand?
Er for mig Du Doffer bleven?
— Ja, thi for mit Blik oprandt
Dit Exempel. Sonderreven
Er nu Lænten, der mig bandt,
Før jeg Lys og Sandhed fandt.
— Skal jeg vente paa et Lyn,
Naar mig Tordenen advarer,
At jeg truet er af Farer?

— Fly! lad aldrig meer Dig finde
 I min Nærhed! Du forsvinde
 Af min Tanke, af mit Syn!
 Vei mod Jord Dit falske Bryn,
 Mens af Rædsel Siælen hæver!
 Kiærlighedens Afke hæver
 Sidste Gang til Dig sin Røst,
 Og forbi Dit Dre svæver:
 Viid, for Dig er ingen Trøst!
 For din Udaad vil Du finde
 Straffen i Dit eget Bryst!
 Til herfra! — og ingensinde
 Meer vi sees. — Nu er jeg fri;
 Alt er mellem os forbi!

(hun iler ud igiennem en Sidedør).

G o m. Arias. (allene).

Himmel! det, hvormed jeg vilde
 Aabne Lyffkens Dør paa ny —
 Det skal hendes Gunst forspilde!
 Hun mig byder, jeg skal flye —
 Og hvorhen skal jeg da tye?
 Vil mig Verden fra sig støde?
 Har for høit jeg spillet her?
 Forhen kom mig Alt imøde —
 Lyffkens Straaler saae jeg gløde
 Hvor jeg vandred, fiern og nær...
 — Kunde Doroteas Raab
 Hævnens vrede Aander vække?
 Skal min Banes Blomsterdække

Sønderriives med mit Haab?
 Skal Giengieldelsen mig strække?
 Vil en Stemme i mit Bryst
 Utter tolke hendes Klage —
 Truende liig hendes Røst?
 — Dog, jeg vil ei feig forsage —
 Sværdet har jeg end tilbage;
 Det er nu min sidste Trost!
 Ud til Kamp, hvor Krigens Bulder
 Høit med Dødens Torden ruller —
 Ud mit Sværd til blodig Dyst!

(han trækker sit Sværd ud).

Svigter end mig alle Stierner,
 Som jeg forhen saae at vinke,
 Snart min Klinges Lyn skal blinke —
 Mars mod Nemesis mig værner!

(han vil ile bort gennem Døren i Baggrunden, men standses der af D.
 Felix og nogle Soldater).

Femte Scene.

Gom. Arias. D. Felix. — Nogle Soldater.

D. Felix.

Giengieldstimen er oprunden!
 Dybt nedtynget Lastens Baad
 Synker endelig til Bunden,
 Uden Redning, uden Raad —
 Gomez Arias! Mange Gange
 Du mig snedigt overvandt;
 Hævnen jeg omsider fandt —
 Ridning! Følg mig nu som Fange!

Gom. Arias.

Jeg Din Fange? Uforsærdet
Jeg endnu kan bruge Sværdet...

(Soldaterne omringe ham).

D. Felix.

J vor Dronnings Navn jeg byder!
Bogt din Arm for trodsig Færd.

Gom. Arias.

(efter et Dieblits Betænkning, stiller han Sværdet i Skeden).

Dronning Isabel jeg lyder!
Hun beherske kan mit Sværd.

D. Felix.

Flux til Dronningen Du følge!
Viid, til hende har sig trængt
Rygtet om Din Udaad; strengt
Bil hun domme Dig. — At dolge
Sandhed lyfkes Dig ei meer;
Hun med aabne Dine feer.
„Hvo Dig bringer — Ordet løb —
„Bil hun stor Belønning give!
Halvt, i Fald Du bringes død,
Dobbelt, fanges Du i Live.“
Deraf slut Dig til Din Dom —
Du er fangen — følg mig, kom!

Gom. Arias.

Jeg er fangen! — Ikke længer
Frit mit raske Fieb sig trænger
Frem mod Livets Rosenstær;
Af min egen Billie hænger
Ikke meer min kiække Færd.

— Var det Maal, hvortil jeg sigted,
 Blendværk kun, og daarlig Tant,
 Som med Lyffens Gunst forsvandt?
 — Har min stolte Kraft mig svigtet,
 Dengang Sværdet af min Haand
 Sank ved Magtens stærke Baand?
 Skal jeg uden Haab forsage?
 Har jeg Intet da tilbage?
 — Intet! — Tomt er Trøstens Væld!
 Ingen Raad og Hielp mig yder
 Bed mit sønderbrudte Held.
 Mod en fremmed Villie bryder
 Sig min egen, søger vildt
 Efter Raad — dens Tid er spildt!

D. Felix.

Gomez! Alt for silde kommer
 Angeren i Straffens Stund!

Gom. Arias.

Den er vaagnet af sit Blund! —
 Siælens længe skjulte Dommer
 Truer mig med giftig Mund. —
 Altfor silde? — Ja, for silde!
 Dorotea! Dengang Du
 Bed Din Røst mig frelse vilde,
 Dengang var det Tid endnu.
 — Gysen vækkes i min Hu!
 Fast i Sydens Lænke hildet
 Var jeg troløs, haard og grum;
 Pligtens Røst var qvalt og stum —

J mit Sind, af Last forvildet,
 Kun mit eget Jeg fandt Rum!

D. Felix.

Følg os! Dronningen Dig venter

Gom. Arias.

Dronningen? — D, hun er god!

Jeg hos hende Naade henter.

Atter hæver sig mit Mod!

— Ved en Afgrunds Dyb jeg stod;

Men et Sandheds Lys oprinder,

Bed mit sunkne Hovmod tændt.

Ja, ved Gud jeg Frelse finder;

Aandens Kraft jeg atter vinder,

Til et bedre Maal henvendt. —

Mildt vil Dronningen tilgive;

Og jeg vil en anden blive!

(Han gaaer ud, fulgt af Felix og Soldaterne).

Siette Scene.

Krigsmusik, Trompeter og Pauker høres, medens Skuepladsen forandres til samme Egn, som i Anden Scene. Paa den ene Side sees et kongeligt Telt. Paa Muren af den stormede Fæstning Benamegi vaier Castillens Banner. Dronningen staaer omgivet af Krigere. Don Luis ved den ene Side, Munken ved den anden. Beatriz og flere Damer træde ind, og bøje sig for Dronningen. Strax efter D. Diego med Cañeri, som Fange, tilligemed flere fangne Maurer, der blive i Baggrunden.

Mange Stemmer.

Leve Dronningen!

Andre Stemmer (langt borte).

Hun leve!

D. Diego.

Hil Dig Dronning! Du har feiret;
Styrtet er Benamegi!

Hvit Castiliens Banner vaier —

Fangen seer Du Cañeri.

(Cañeri i føres ind, Dronningen træder frem i Forgrunden).

Maurer! kast Dig ned i Støvet
Ydmygt for Din Dronnings Fod.

Du i Slaget var en Løve —

Nu, som Undersaat, gjør Bod.

(Cañeri staaer ubevægelig).

Dronningen.

Grumme Boldsmand! Frække Hedning!

Bilde, trodsige Barbar!

Som, uværdig til Bor Raade

Lovens Bud foragtet har.

Du, Granadas Skræk og Rædsel,

Som, med blodigt Sværd i Haand,

Mod Din Overherre kæmped,

Fuld af Trods og Oprørsaad —

Du, som Troen fra Dig stødte,

Hellig Pagt og Løfte brød:

Nu retfærdig Straf Dig venter —

Flux bered Dig paa Din Død!

Cañeri.

Dronning! jeg er ingen Boldsmand —

Jeg for Hiem og Arne stred

Jeg har intet Lofte givet;
 Aldrig brød jeg nogen Eed.
 For min Arvelod jeg kæmped,
 Kiøbt med mine Fædres Blod;
 For min Gud og for min Frihed
 Med mit Bæрге frem jeg stod.
 Dybt foragter jeg den Ridding,
 Der forlader Fædres Tro,
 Svigter Fædres Lov og Sæder
 For et Liv i søvrig Ro.
 Dronning! det er tungt at lyde
 Fremmed Lov og tvungent Bud,
 Og end mere tungt at hylde
 Ny Prophet og ukjendt Gud.
 — Allah! Muhamed! for Eder
 Har jeg kæmpet — Fædreland!
 Brødre! jeg for Eder falder —
 Men jeg falder som en Mand.

Dronningen.

Ti med Dine Dyrørstaler!
 Blid — min Raades Kraft er stor;
 Underkast Dig, sværg mig Trofskab!

Cañeri.

Du kan lænke selv mit Ord —
 Din er Magten, Du kan byde;
 Men, Du tvinger ei min Aand!
 Snart den skal paa lette Binger
 Hæve sig fra Trældoms Baand.
 — Her jeg intet har at haabe —

Slagen er min kække Hær
 Alt jeg tabte — ogsaa hende,
 Som mit Hierte havde kjær.
 Hvad af jordisk Lov var bundet,
 Snart skal falde ved Din Fod —
 Friheds Priis mod Himlens Hvalving
 Høit skal lyde fra mit Blod!

(han trækker sin Dolk frem, støder den i sit Bryst, og segner om paa Jorden).

Dronningen.

(vender sig bort med Forførdelse).

Hvilken Rædsel! Man ham bringe
 Hurtig bort fra dette Sted!
 Han min Naade har foragtet,
 Selv paa Gravens trange Bred.
 (Krigerne omringe Cañeris Liig, og bringe det bort).

Syvende Scene.

De Forrige uden Cañeri. D. Juan med Dorotea ved
 Haanden træder hurtigt ind.

D. Juan (bringer Dorotea til D. Luis).

Eders Datter her jeg bringer;
 Don Luis! see, hun er frelst.

Dorotea (kaster sig ned for hans Fødder).

D, min Fader!

D. Luis.

Dorotea!

(han holder Haanden for Ansigtet for at skjule sine Taarer).

Dorotea.

Vend dit Ansigt ikke bort!

Her i Støvet vil jeg ligge,
 Til Dit Ord mig har tilgivet. —
 Lad min Brøde være sonet
 Bed den Straf jeg leed derfor.
 Jeg har meget lidt min Fader!

D. Luis.

(løfter hende op og tager hende i sine Arme).

Mit ulykkelige Barn!

Dronningen.

(som staar ved den anden Side af Skuepladsen, til Beatriz).

Det er altsaa Dorotea,
 Gomez Arias's solgte Brud!

Beatriz.

Ja, min Dronning!

Dronningen (træder dem nærmere).

Don Luis!

Jeg til Lykke maa Jer ønske,
 Bed det atter fundne Barn.

D. Luis.

(der tilligemed Dorotea bøier sig for Dronningen).

Høie Dronning! kun ved Dine
 Tapre Sværd hun er befriet.
 Hun'en Gave blev af Dig.

Dronningen (til Dorotea).

Gid en heldig Fremtid stienke
 Dig Erstatning for de Dvaler,
 Du har lidt, mit smukke Barn!

Dorotea.

Ei for mig Erstatning findes;
Til et Kloster staaer min Hu,
At jeg siern for Verdens Dine
Stiule kan min Sorg, min Skam.

D. Juan.

Dorotea! hvis den Haand,
Som Dig Frihed gav, fortienner
En Belønning (Dorotea vender sig bort.

Nei, jeg fordrer
Intet, som Du ikke nu
Kan opfylde — lov mig blot,
At Du ikke Dig begraver
I et Kloster — ei endnu

Dorotea

Jeg er evig død for Livet.

D. Juan.

Don Luis! D, taal det ikke!

D. Luis.

Hun skal ei saa hurtig rives
Fra mit Hierte — vær kun rolig!
Bed min Barm hun søge Trøst,
I sin Faders Favn hun græde.

Dorotea (Kaster sig i hans Arme).

Ja, min Fader! ja det vil jeg!

Ottende Scene.

De Forrige. **D. Felix.** og nogle Soldater føre **Gomez Arias** frem for Dronningen.

D. Felix (hilses Dronningen).

Her den Skyldige jeg bringer.

(Alle trænge sig nærmere. **Dorothea** skuler sig med Rædsel bag ved sin Fader).

Gomez Arias (knæler for Dronningen).

Ophviiede Fyrstinde!

D, lad mig Naade for Dit Nafsyn finde!

Jeg fatter klart min Brøde —

Døm mig til Straf; jeg angerfuld vil bøde.

Mig Lykkens Gunst har fristet,

Dg ved mit Overmod jeg Alt har mistet.

Jeg Dvinderne foragted,

Som mine Luners Spil jeg dem betragted —

For første Gang jeg skuer

Den Majestæt, som fra Dit Nafsyn luer.

Du Naade mig forkynde;

Dg flux jeg vil et andet Liv begynde.

Til Kamp og Krigens Hæder

Jeg offerer mig, og glemmer Livets Glæder.

Mit Mod og mine Kræfter

Min Dronnings Glands jeg vie vil herefter.

Bed Sværdslag for Din Krone

Mit sboundne Liv, min Brøde jeg skal sone!

Dronningen.

Ei Tapperhed kan bøde

Paa en saa grim, saa unaturlig Brøde!
Staa op, reis Dig fra Støvet!

(Som. Ar. reiser sig, Dronningen fører Dorotea frem).

See dette Barn, hvis Siæl Du har bedrøvet.
Betragt den arme Pige!

— Din Udaad er blandt Christne uden Lige!

Som Arias (stærkt bevæget).

Af! Dorotea!

D. Luis.

Frække,

Forbovne Usling! Lad min Røst Dig vække!
Her staaer en solgt Slavinde,
Som var Din Brud, en adelsbaaren Dvinde;
— Dg her staaer hendes Hævner,
Som nu til Kamp paa Liv og Død dig stævner.

Dorotea.

D, skaan Dit Liv min Fader!
Med Dig hver Trost paa Jorden mig forlader.

Dronningen.

Bed Tvekamp ei I søge
Hiin Skiendselsdaad end mere at forsøge!
Ei Hævn, ei Blod udslætter
Det Skridt, som Doroteas Vre pletter.
Trofskyldig ham hun fulgte,
Hvis Elskovsseed kun Svig og Grumhed dulgte.
Sin Ted han nu skal giøre
Til Sandhed — han til Alteret skal føre

Sin Brud; og hun skal bære
 Hans Navn, og gienopreist er hendes Ære!
 (Dronningen vender sig bort og taler sagte med sin Skriftefader).

Dorothea (farer tilside).

Jeg skal ægte ham! Umuligt!

Gom. Arias.

Tør jeg troe det! — Hun min Brud!
 Himmelsk Trøst for mig oprinder
 Af min Dronnings skionne Bud!

(han nærmer sig til Dorothea).

Dorothea! tør jeg haabe,
 At Din Siæl tilgive kan?

(Dorothea tier, og vender sig bort).

D. Luis (ved sig selv).

Bedst oprettes hendes Ære
 Ved at ægte denne Mand,
 Det kan ingenlunde negtes —

(til Dorothea)

Kiære! Iyd vor Dronnings Bud!

Gom. Ar.

(knæler for Dorothea).

Bønligt ved Din Fod jeg knæler!

D. Luis.

Barn! Du maa adlyde!

Dorothea.

Gud!

Gom. Arias.

Vel jeg veed, jeg svart forskylder
 Denne Affky i Dit Bryst!
 Vel jeg veed, at dybt uværdig

Hæver jeg til Dig min Koft.
 Her med Frygt for Straf og Skiendsfel
 Fuld af bange Tvivl jeg kom —
 Men et Bink til Dyd og Lykke
 Blev min Dronnings hulde Dom!
 Stød mig ikke grunt tilbage;
 Lad et Blik mig give Svar!

D. Luis.

Riære! Dronningen det byder;
 Klart hun Dommen affagt har.

Dorotea.

Nu, jeg tvinges da! — Min Fader!
 Ja, jeg rækker ham min Haand!
 Men, Du først mig helligt love,
 At jeg bryde kan det Baand,
 Naar jeg vil — Hans Blik mig strækker,
 Og med Gysen jeg ham seer.
 Naar jeg gaaer fra Herrens Alter,
 Sees vi aldrig, aldrig meer!

Dronningen (træder frem).

Følg mig! Hist min Skriftefader
 Snart skal knytte denne Pagt,
 Nær det Sted, hvor Gomez Arias
 Har sin Brud til Dffer bragt.

(Hun tager Dorotea ved Haanden og gaaer bort med hende. Gomez Arias, Don Luis, Munkene, Damerne, Hofmænd o. fl. følge. Soldaterne blive i Baggrunden).

Tiende Scene.

Don Diego, Beatriz, D. Felix, D. Juan. Kriegerne
i Baggrunden.

D. Juan.

Himmel! jeg forgaaer af Smerte!

(han kaster sig fortviblet ned paa en Erastub.)

D. Felix.

Skionne Beatriz! omsider

Tor jeg nærme mig igien.

Skiebnen nu har alt forklaret,

Vist Dig, jeg har Sandhed talt.

D. Diego.

Hvad er dette?

Beatriz.

O, min Fader!

Viid, den Jammer mig har truet,

Som blev Doroteas Lod.

Dog en Ven mig tro beskytted;

Han med Gomez Arias stred,

For min Ære har han kæmpet...

D. Felix.

Ledet dog af Kiærlighed...

Beatriz.

Jeg Erkiendilighed ham skylder —

Bor erstatte hvad han leed —

Hvis, min Fader, Du tillader,

At jeg skienker ham min Haand?

D. Diego.

Men — Don Juan?

D. Juan (reiser sig).

Jeg selv Jer beider

Knyt med Tillid dette Baaud.

D. Diego.

Nu, han er en tapper Kriger —

Lad det skee paa Eders Bøn.

— Tag min Beatriz, Don Felix!

(han forener dem).

Og omfavn mig som en Søn.

D. Felix (til Beatriz).

Eders Hierte nu er mit —

Eders Haand I skienker frit —

Livets Fryd for mig oprinder!

Beatriz.

Verlig Trostaa Seier vinder.

D. Diego.

Men forklar mig, Beatriz!

Hvad Du talte

(Man herer Tromrøstob).

Nogle Stemmer i Baggrunden.

Rongen kommer!

D. Diego.

Nu, saa giem da Din Forklaring —

Vi maae høre, at møde ham.

(D. Diego, Beatriz, D. Felix, D. Juan ite ud).

Tiende Scene.

Gomez Arias træder ind med Dorotea ved Haanden.
 Arigerne i Baggrunden.

Gom. Arias.

Du er min! Dit Ja Du gav mig;
 Og Din Haand i min var lagt.
 See, Betsignelsen fra Himlen
 Nu har helliget vor Pagt.
 Vend Dig ikke bort i Brede;
 O, min Elskede! tilgiv!
 Vær forsonlig — og jeg offerer
 Dig mit hele Fremtids-Liv.
 Glem det Skeete — glem det Banvid,
 Der omhyllede mit Sind —
 Det svandt bort liig Afgrundstaagen
 For den milde Sommervind.
 Skion og yndig, liig en Engel
 Atter for mit Blik Du staaer;
 Kun hos Dig min Tanke dvæler,
 Kun for Dig mit Hierte slaaer!
 — Men, Din Barm af Had kun fyldes —
 Og Din Røst for mig er stum.

Dorotea.

Gomez! og Du tør bebreide
 Mig, at jeg er kold og grum?
 Har Du glemt, da jeg paa Fjeldet
 Bønsfaldt Dig i Dødens Dval?

Gom. Arias.

Bittre Minde! — Men, Dit Hierte
 Kan tilgive . . . Byd, befal.
 Lyde skal jeg som en Slave,
 Naar jeg kun maa følge Dig.

Dorothea.

Bort, forlad mig! Bidd, Din Stemme
 Og Din Nærhed strække mig.

Gom. Arias.

Grumme Lod! den første Dvinde
 Som mig stöder bort med Haan,
 Er min egen Hustru . . . er min
 Elskte Liv . . .

Dorothea.

Trolofe! Staan

Dette Bryst for nye Smerter.
 — Er Dit Held paa Jorden endt,
 At Du til Dit folgte Dffer
 Nu er feig tilbage vendt?

Gom. Arias.

Nu, ved Himlen! ei ieg taalte
 Af en Anden flige Ord.
 Mens min Arm kan svinge Sværdet,
 Jeg fortvivler ei paa Jord.
 — Det er Kiærlighed allene,
 Som til Dig mig atter bandt.
 Stolte Dvinde! Ved Din Kulde,
 Som ved Umhed Du mig vandt.
 — Er den ganske da forsvundet,

Denne Dmhed? Er den sluffet,
 Flammen, som var klart oprundet,
 Og til mig Dig havde bundet?
 Er Dit Hierte heelt mig sluffet?

Dorothea.

Lad den sluffes eller brænde —
 Det for Dig har intet Værd.
 Mellem os er Alt til Ende,
 Du kan andre Luer tænde —
 Som i Kampen med Dit Sværd,
 Seirer Du i Elskovs Færd.

Gom. Arias.

Dorothea! Hvis der end
 For min Siæl kan Frelse findes —
 Blot ved Dig den kunde vindes.
 Dig blot agter jeg . . . D, vend
 Ei Dit Die fra mig! Mindes
 Vil jeg evigt denne Stund,
 Som mig Himlens Naade bringer,
 Hvis Du Hadet undertvinger;
 Og jeg horer af Din Mund
 Ordet, som paa Englevinger
 Bæres til mit Dre hen,
 Og Tilgivelse forkynder,
 Mens det vækker Haab igien,
 At Forsoningen begynder
 For den angerfulde Synder. —
 Jeg i Blinde vanket har —
 Nu til Lyset jeg mig vender!

Skal jeg skue Himlen klar,
 Skeer det kun, naar Dine Hænder
 Mørkets Aand tilbage sender;
 Naar Du styre vil mit Fied,
 Føre mig til Held og Raade —
 Du mig lede kan og raade,
 Skienke mig en ukjendt Fred
 Gne ved Din Kiærlighed!

Dorothea.

Tør jeg troe det — er det sandt?
 Kan Dit Hierte Anger føle?
 Vil ei Tidens Storm den føle?
 Er det ei en List, Du fandt
 Og med Snildhed om mig spandt?
 — D, hvor gierne jeg Dig skienked
 Min Tilgivelse, min Fred!

Gom. Arias.

Dig blandt Alle meest jeg frænked. —
 Dog, med stærkest Kiærlighed
 Bar til Dig mit Hierte lænked.
 Tumlet om i Livets Baad,
 Hvor min Videnskab mig førte,
 Uden Leder, uden Raad,
 Ingen Barselskrøft jeg hørte.
 — Kun Dit Ord mit Indre rørte!
 Du mig har af Dvalen vakt,
 Da min Aand, af Letsind vugget,
 Dysset ind af Lastens Magt,
 Bar til Mørkets Afgrund bragt.

Dine Taarer har bedugget
 Denne Spire til det Gode,
 Som, endnu ei ganske visnet,
 I mit Hjertes Drken groede,
 Mens af Trods min Barm var iisnet —
 Ja, Din rene, skyldfrie Haand
 Atter hæve kan min Aand!

Dorothea.

O, hvor gierne vil jeg lide
 Hvad end Himlen har bestemt —
 Taale vilde jeg, og stride,
 Hvis for Dig var Naade giemt.
 Alt tilgivet var og glemt,
 Kunde Sandhed Du erkjende,
 Og Din Siæl til Lyset vende!

Gom. Arias.

Elfte! Du mig har tilgivet?
 — Du er Lyset paa min Sti!
 Du i Kampen staaer mig bi —
 Du min Skytsaand er i Livet!
 Elsker Du mig atter? Svar!
 Trost min Kummer og min Længsel!

Dorothea.

Ewig jeg Dig elsket har;
 Selv i Trældom, og i Fængsel.
 Dig min hele Siæl var givet!
 Din jeg blev for hele Livet!

Gom. Arias.

Himlen nu jeg aaben seer!
 Salighed for mig oprinder.
 Fred og Held ved Dig jeg finder;
 Ingen Dval mig ængster meer.
 Trygt jeg gaaer i Livet ud,
 Ledet af min elskte Brud!

(Med Dorotea ved Haanden vil han ile ud i Baggrunden, men standser der ved at møde Kongen og Dronningen med Følget. Gomez Arias og Dorotea træde til en Side i Forgrunden.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Kong Fernando, Dronning Isabel,
 D. Luis, D. Diego, Beatriz, D. Felix, D. Juan,
 hele Følget i Baggrunden.

Fernando.

(med Dronningen ved Haanden).

Fra Skovens høie Kroner
 Din Priis og Ære mig imøde toner.
 Til Verdens fjerne Steder
 Din Hæders Ry sig glimrende udbreder.
 Høitelskte Gemalinde!
 Jeg kom, blot for at see Dig Seier vinde.
 Kun for Dit Navn at hylde
 Nu mine Skarer Biergets Kloster fylde.
 Med Heltens Kraft Du byder,
 Imens Du tryller huldt ved Dvindens Dyder.
 Dit vise Bud sig hæver
 Med Svanevingens Kraft hvor Ustyld bæver,

Forfulgt, fortabt i Roden —

Dg med Dit Straaleblik Du nedflaaer Brøden!

Dronningen.

Større Priis end jeg fortæner

Strommer fra Dit Hiertes Rigdom,

Dg Din Tales klare Bæld.

Kongens tunge Pligt jeg øved

Medens Du var fiern herfra —

Men, som Dvinde blot, en Hustru

Bed sin Husbonds Side staaer.

See, vort Banner har jeg plantet

Paa den fiunkne Maurerborg —

Lag nu Scepteret tilbage

Straalende i Glands og Held.

Kongen.

Alt jeg veed, hvad her er hændet,

Dg jeg kom som Bidne selv

Til Din Retfærds sidste Bud.

(til D. Diego, idet han bemærker Gom. Arias).

Seer jeg her ei Gomez Arias?

D. Diego.

Jo, min Konge!

Kongen.

Dg hans Brud

Som til Cañeri han folgte,

Er den unge Dame her?

Dronningen.

Det er hende, min Gemal!

Bed mit Bud sin Haand hun gav ham;

Herrens Tiener dem forened',
 Og hun bærer nu hans Navn.

Kongen.

Som det sig en Dronning sømmer,
 Handed' Du, min Isabel!

Hendes Ære, som var krænket,

Atter Du Dypreisning gav —

Mig tilkommer det, at straffe

Denne Uslings flette Færd.

Han uværdig er at bære

Riddernavn og Heltesværd.

Ustylds Bærn og Svagheds Forsvar

Er en Pligt for Krigens Mand;

At gaae frem som Dvindens Bæрге,

Byder ham hans ædle Stand.

See ham, naar hans Arm misbruger

Mandens Kraft til nedrig Daad,

Mens han lav og egenkærlig

Følger blot sit Duffes Raad!

— Som en Plet blandt Mænd og Christne

Staaer han i Castiliens Hær!

— Men, Fernandos strenge Retfærd

Skal forkyndes fiern og nær.

Nygtet, liig en Straffens Torden

Rulle over Land og Sø —

Siengiældstimen er oprunden:

Gomez Arias skal døe!

Gom. Arias.

Døe, min Konge?

Dorothea.

Gode Himmel!

Gom. Arias.

Døe i Livets, Lykkens Vaar?
 I min Ungdoms Kraft at sælbes,
 Mens en bedre Sol opgaaer?
 Nu, da Haabets Straaler gløde
 Paa min Ungers Taarehav! —
 Riærlighedens Morgenrøde
 Skal kun tindre paa min Grav!
 Løftet som min Elste gav —
 Bod — Forsoning gaae tilgrunde!
 Alt i Dødens Nat skal blunde!

Dorothea.

Gomez døe! — Umuligt! — Nei!

Kongen.

Luffet er ham Naadens Bei!
 Han maa falde! Han maa bøde!
 Ei man sige, han gif fri,
 Uden Straf for sliig en Brode,
 Mens den tappre Cañeri
 Blev af Kongen dømt tilbøde,
 Da hans Riæthed turde vove
 Opstand mod en Herskers Love —
 Nei, med skarpest, tungest Bægt,
 Kongens strenge Dom skal lyde
 Over den, som frækt tør bryde
 Pagten med den hele Slægt
 Af hans Lige — som tør byde

Andres Frihed, Andres Vel,
 Ret og Liv tilfals for egen
 Binding eller indbildt Held.
 Synden i hans Siæl er stegen
 Op til Randen — Himlens Bud
 Trodsfer han, hans Liv paa Jord
 Bør med Skiendsel slettes ud —
 Hør da nu mit sidste Ord:
 Kun hans Død kan sone Brøden —
 Før ham hurtigt bort til Døden!

(han vender sig hurtigt om, og gaaer hen i Baggrunden. Dronningen følger
 efter ham, og taler sagte med ham).

Gom. Arias.

Bort til Døden — til et Land,
 Som jeg før paa Lastens Bane
 Ei at fatte var i Stand,
 Og med Trods ei vilde ane! —
 Nu jeg føler, den er sand,
 Denne Tro, som giennembæver
 Mig med Rædsel — mens den hæver
 Aanden bort fra Syndens Dal,
 Bort til Dom — og evig Dval!
 — Nei! — een Trost for Siælen søøver:
 At ei Døden bort mig rev,
 Før min Aand, vakt af sin Dvale,
 Hørte Haabets Røst at tale,
 Som fra Dybet bort mig drev.
 Af en Engel vakt jeg blev! —
 Dorotea! — Ja, med Fred

Doer jeg, af Din Bøn ledsaget
 Af Din sømme Kiærlighed,
 Og Dit fromme Sind beklaget.
 — Naar vi her har Afsted taget,
 Du vil bede for min Aand?

Dorothea.

Evigt!

Gom. Arias.

Du mig gav Din Haand
 For et bedre Liv — og hisset
 Du har Giensyn mig forvisset
 Ved Din Tro. — Min Lod er skion!
 Aldrig jeg sliig Gunst fortiente —
 Signet ved en Engels Bøn,
 Hift jeg Naade har i Vente.
 Lysset for min Fod Du tændte!
 Baned mig til Himlen Bei —
 Døden nu mig ængster ei! —
 Saa farvel da!

(han omfavner Dorothea).

Bort! afsted!

Elfste! Du mig har tilgivet —
 Dette Ord for mig er Livet!
 Dorothea! Himlens Fred
 Aabner mig Din Kiærlighed!

(han iler hurtig bort, fulgt af Soldaterne.)

Dorothea (i Fortvielse).

Gomez! — Stands! . . Kald ham tilbage!
 (hun iler imod Baggrunden, og kaster sig for Kongens Fødder).
 O, min Konge!

Kongen.

(løfter hende op, og fører hende atter hen i Forgrunden).

Barn! fat Mod!

Selv Du hørte, han gjør Bød
Af frivillig Hu! Din Klage
Her er frugtesløs.

Dorothea (kaster sig atter ned).

D, hør,

Hør min Bøn! Jeg ikke før
Reiser mig, før Du har stienket
Ham Din Naade — jeg er lænket
Til hans Liv — med ham jeg døer!
Lad ham leve! — Lad ham sælge
Mig igien — jeg Alt vil lide —
Haan og Spot — jeg let kan vælge
Mellem dette og hans Død —
Kald blot, — frels ham blot itide,
Før ham naaer det grumme Stød!
Lad min Bøn Dit Sind formilde!
Konge! Giv ham atter fri!

(hun springer op, og vil ile ud).

Lad mig, før det er for sildede

En Soldat (træder ind og melder):

Det er skeet!

Dorothea.

Det er forbi!

(hun synker afmægtig i de Dmstaaendes Arme).

